

Săptămână de
rugăciune
pentru TINERET

27 martie - 5 aprilie
2015

DARUL NEPREȚUIT

ediție specială

ULTIMA GENERAȚIE

Ediție specială

Săptămână de rugăciune
pentru tineret,

27 martie - 5 aprilie 2015

realizată de

Departamentul de Tineret
al Uniunii Române a
Advenștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă

Colectivul de redacție:

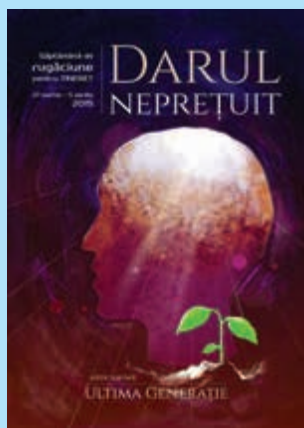
Ioan Bogdan, Marin Barbu,
Daniela Picu, Fivi Picu, Sandu Toma

Redactor: Daniela Picu

Grafică: Daniela Picu

Coperta: Ghiță Bizău

Imagini: iStockPhoto,
Dreamstime

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27

505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

e-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

ISSN 1223-8872

Cuprins:

<i>Introducere</i>	3
<i>Gândul veșniciei</i>	4
<i>Rațiunea</i>	10
<i>Conștiința – glasul lui Dumnezeu</i>	15
<i>Imaginația – chipul celor neîntâmpalte</i>	20
<i>Voința – puterea regească</i>	25
<i>Facultățile inferioare – mecanismul dezastrului</i>	30
<i>Reveniți la setările originale</i>	37

Departamentul de Tineret al Uniunii Române a Advenștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă ne sugerează o săptămână de consacrare dedicată studiului și rugăciunii, momente în care suntem chemați să reflectăm asupra darurilor cu care Dumnezeu a înzestrat ființa umană, în special facultatea omului de a cunoaște, de a gândi logic, de a înțelege sensul și legătura fenomenelor.

Creat o ființă liberă, capabil să-și aleagă singur traseul vieții, omul se confruntă adesea cu tendința de a lua decizii greșite, de a se lăsa stăpânit de plăcere mai mult decât de rațiune.

Studiul de față ne oferă o imagine a realității, alături de condițiile care favorizează o astfel de stare, precum și soluții pentru remedierea situației existente.

Sabatul din 4 aprilie 2015 va fi o zi de post, în cadrul căreia vom cere în mod deosebit călăuzire divină pentru toți tinerii care se află în situații dificile, dornici să facă alegeri corecte, dar și pentru cei care sunt nesiguri, nestatornici, confuzi. Duminică, 5 aprilie 2015, se va strânge un dar special, care va fi folosit în scopul promovării activităților pentru tineret din Uniunea Română.

Fie ca Dumnezeu să trezească la realitate mințile noastre astfel încât să înțelegem că El ne vrea doar binele și știe cel mai bine ce este favorabil pentru noi. Amin!

Editorii

Introducere

Conceput ca ființă inteligentă, capabil să facă distincție între lucruri și evenimente, omul se deosebește vizibil de celelalte ființe create, mintea sa fiind înzestrată cu capacitatea de a gândi logic, de a înțelege realitatea și a lua decizii, potrivit propriei voințe.

În starea lor inițială primii noștri părinți au fost creați „nevinovați și sfinți deși nu erau în afara posibilității de a face răul. Dumnezeu i-a făcut agenți morali liberi, capabili să aprecieze înțelepciunea și bunătatea caracterului Său, cum și dreptatea cerințelor Sale și, în deplină libertate și cunoștință de cauză, să asculte sau să nu asculte de El.” (*Patriarhi și profeti*, cap. *Creațiunea*).

Dacă omul ar fi rămas permanent în această stare, curat și nealterat de păcat, tendințele sale spre rău nu ar fi existat și ei ar fi perseverat în cunoștințe, „descoperind noi izvoare de fericire și obținând concepții din ce în ce mai clare despre iubirea nemăsurată și de nesecat a lui Dumnezeu.” (Idem).

Căderea în păcat însă, l-a așezat pe un teren periculos, el nemaifiind capabil să gândească corect, aflându-se permanent în situația de a lua decizii greșite, de a fi înclinat spre păcat.

„Atâta vreme cât ei erau ascultători de Dumnezeu, amăgitorul nu le putea face niciun rău; căci, dacă era nevoie, toți îngerii

cerului aveau să fie trimiși în ajutorul lor. Dacă ei respingeau cu tărie primele lui insinuări, atunci aveau să fie tot așa de în siguranță ca și solii cerești. Dar, dacă o dată cedau ispitei, natura lor avea să ajungă atât de stricată, încât să nu mai aibă nicio putere și nici voință în ei înșiși ca să reziste lui Satana.” (*Patriarhi și profeti*, cap. *Ispitirea și căderea*). „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voți.” (Galateni 5:17).

În fața acestei realități, în timp ce Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru libertatea acordată și admirăm justețea guvernării Sale chiar și pentru faptul că ne dă posibilitatea să luăm singuri decizii, este nevoie să ne reevaluăm responsabilitatea și, pe măsura conștientizării acesteia, să analizăm factorii care contribuie la corecta gestionare a darului neprețuit cu care am fost înzestrați de creator: mintea noastră.

Intitulat „Darul neprețuit” studiul de față ne dă posibilitatea reflectării asupra minunatului dar primit de la Dumnezeu prin dotarea ființei noastre cu o minte inteligentă, capabilă să înțeleagă mersul evenimentelor, să ordoneze valorile vieții, după buna sa plăcere, să-și stabilească propriile principii de viață etc.

În același timp temele prezentate subliniază factori care contribuie la buna funcționare a

minții noastre, astfel încât ea să poată fi în armonie cu cea a lui Dumnezeu, precum și pe cei care ne-ar putea afecta gândirea, faptele și, implicit, caracterul.

„Dumnezeu nu forțează voința creaturilor Sale. El nu poate primi o închinare care nu este adusă de bună voie și în mod inteligent. O supunere forțată va fi o piedică în calea unei adevărate dezvoltări a minții și a caracterului, ceea ce ar face din om un simplu automat. Nu acesta este scopul Creatorului cu noi. El dorește ca omul, coroana puterii Sale creatoare, să atingă cele mai înalte culmi posibile ale dezvoltării. El așază înaintea noastră binecuvântările cele mai înalte la care dorește să ajungem prin harul Său. El ne invită să ne predăm cu totul Lui, pentru ca să poată lucra în noi, după toată voința Sa. Rămâne ca noi să alegem dacă dorim să fim liberi de robia păcatului și să ne bucurăm de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu.” (*Calea către Hristos*, cap. *Consacrarea*).

Dumnezeu să ne ajute ca pe parcursul acestei săptămâni de rugăciune să înțelegem mai clar statutul nostru, rolul pe care-l avem în planul de mântuire, răspunderea ce ne revine în fața binecuvântărilor primite, toate acestea determinându-ne să-I cerem Lui călăuzire pentru o atitudine corectă, benefică formării unui caracter demn de societatea divină pentru care ne pregătim.

Editorii

Gândul veșniciei

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.”

(Eclesiastul 3:11).

Ghiță Ulici

Fiecare însușire a minții noastre este un dar pe care Dumnezeu l-a oferit omului prin creațiune. Mecanismul gândirii umane, așa cum a fost conceput de Creator, este de-a dreptul uimitor, deoarece are o relație directă cu caracterul nostru. Dicționarul Explicativ al limbii romane, definește termenul „gândire” ca „facultate superioară a creierului omenesc, care reflectă în mod generalizat realitatea obiectivă prin noțiuni, judecăți, teorii” etc.

Este foarte adevărată ecuația, potrivit căreia gândurile noastre se exprimă prin cuvinte, cuvintele prin fapte, care, la rândul lor, definesc caracterul – iar caracterul decide soarta noastră veșnică.

De asemenea expresia „Ești ceea ce gândești” este adevărată pentru fiecare parte a ființei și pentru fiecare aspect al vieții noastre. Un om este efectiv ceea

ce gândește, caracterul lui fiind alcătuit din suma tuturor gândurilor sale. Așa cum o plantă răsare din sămânța de care are nevoie pentru a exista, la fel și acțiunile noastre se nasc din semințele ascunse ale gândurilor și nu ar putea să apară fără acestea. Prin urmare, dacă gândurile noastre sunt pozitive vom avea parte de bucurie, dacă gândurile sunt negative, vom trăi experiența nefericirii. Pe baza gândurilor sale spontane sau deliberate o persoană va culege roade dulci sau amare.

La creațiune

„Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană” (Eclesiastul 7:29 p.p.), este raportul biblic cu privire la originea omului, iar, cu referire directă la gândire, tot înțeleptul Solomon a declarat: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor

chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.” (Eclesiastul 3:11).

„La început, omul a fost înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. Ca ființă, el era desăvârșit și în deplină armonie cu Dumnezeu. Gândurile lui erau curate, iar scopurile sale, sfinte.” (Calea către Hristos, pg. 17).

„Dumnezeu l-a făcut pe om neprihănit; El i-a dat trăsături nobile de caracter, fără niciun fel de tendințe spre rău, spre păcat. El l-a înzestrat cu o deosebită putere intelectuală și i-a prezentat cele mai puternice apeluri posibile pentru a fi credincios legământului său de supunere. Ascultarea, desăvârșită și continuă, era condiția fericirii veșnice. În această condiție, el urma să aibă acces la pomul vieții.”

(P.P. pg. 49).

Rolul gândirii în dezvoltarea păcatului

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 2:16,17).

„Eva se îndrepta agale spre pomul interzis și i-a fost **stărnită curiozitatea** de a ști în ce fel putea fi moartea ascunsă în acest pom atrăgător. Ea a fost surprinsă să audă **nedumeririle ei preluate** și repetate de un glas ciudat: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Eva nu a fost conștientă că și-a dezvăluit gândurile discutând cu sine însăși cu voce tare, de aceea a fost foarte uimită să audă nedumeririle ei repetate de un șarpe... Ea socotea că șarpele îi cunoștea cu adevărat gândurile și că el trebuie să fie foarte înțelept.” (*Adevărul despre îngeri*, pg. 53, 54).

Poate Satan să cunoască într-adevăr gândurile omului?

„Vrăjmașului sufletului nu-i este îngăduit să citească gândurile oamenilor; dar el este un observator foarte inteligent și consemnează cu mare atenție cuvintele; el cântărește acțiunile și își adaptează cu îndemănare ispitele, pentru a se potrivi cu situațiile celor care se așază singuri sub influența lui. Dacă ne-am strădui să ne reprimăm simțămintele și gândurile păcătoase și nu le-am exprima în cuvinte sau acțiuni, Satana ar fi înfrânt; deoarece el nu și-ar putea pregăti ispitele seducătoare astfel încât să se potrivească situației. Dar cât de adesea, prin lipsa stăpânirii de sine, așa-ziii creștini deschid ușa vrăjmașului sufletelor!” (2 M.C.P. pg. 658).

Păcatul a deteriorat gândirea omului

Apariția păcatului în lumea noastră, prin neascultarea omului de porunca lui Dumnezeu, a afectat întreaga natură umană. Gândurile omului au devenit pervertite. Cu privire la starea oamenilor dinainte de potop raportul biblic ne relatează:

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că **toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău**. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui.” (Geneza 6:5,6).

„Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor, care au trăit înainte de potop, multe și bogate daruri; dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înșiși și le-au transformat într-un blestem.” (P.P. pg. 90).

„Ei căutau să-și satisfacă numai poftele inimii lor mândre și se desfătau în orgii și ticăloșii. Pentru că nu doreau să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au ajuns în curând să nege existența Lui. Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman și se închinau la lucrarea mâinilor lor și îi învățau pe copii să se plece în fața chipurilor cioplite.” (P.P. pg. 91).

„Legea [lui Dumnezeu] a fost călcată, și urmarea a fost săvârșirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui. Nelegiuirea oamenilor era fâțișă și sfidătoare, dreptatea era călcată în picioare și strigătele celor oprimați au ajuns până la cer.” (P.P. pg. 91).

Biblia ne descrie foarte multe exemple de bărbați și femei, tineri și tinere, care, de-a lungul istoriei planetei noastre afectate de păcat, au reușit, prin harul lui Dumnezeu, să biruie ispitele vrăjmașului, formându-și astfel o gândire sănătoasă în relația cu Dumnezeu și cu semenii lor. Mai presus de toate aceste exemple demne de urmat, pentru noi, care trăim în aceste zile ale isoriei, avem modelul desăvârșit al Domnului Isus. El a luat natura umană, trăind în mijlocul ispitelor și provocărilor cu care se confruntă omul și totuși a rămas neafectat de păcat, nici măcar printr-un singur gând.

Gândul lui Hristos

„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” (Filipeni 2:5-7).

„Este adevărat că Hristos a spus odată despre Sine: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.” (Ioan 14:30). Satan găsește în inimile omenești un punct, unde poate obține un loc de sprijin, o dorință păcătoasă este cultivată, mijloc prin care ispitele sale își afirmă puterea. Dar el nu a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu, care să-l facă să câștige

victoria. Isus nu a consimțit la păcat. El nu a putut fi adus sub puterea ispitelor lui Satan nici măcar printr-un gând. Totuși este scris despre El că a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4:15) (GCB, 25 feb. 1895, *Salvat prin har* pg. 48, 49)

Cum pot deveni gândurile mele asemănătoare cu ale lui Hristos?

„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.” (Proverbe 4:23).

„Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curvii-le, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.” (Matei 15:19).

„Momentul ispitei, în care cineva poate cădea într-un păcat grav, nu este momentul în care se naște răul, ci doar momentul în care se dezvoltă sau se amplifică păcatul, care era ascuns sau se afla în stare latentă în inimă. „Ceea ce gândește un om în inima lui, aceea este el”; deoarece din inimă „ies izvoarele vieții.” (Proverbe 23:7 KJV; 4:23).” (2 M.C.P. pg. 657).

„Cuvintele „vă voi da o inimă nouă” (Ezechiel 36:26) înseamnă „vă voi da o minte nouă”. Această schimbare a inimii este întotdeauna însoțită de o concepție clară cu privire la datoria creștină și de înțelegerea adevărului. Limpezimea concepțiilor noastre cu privi-

re la adevăr va fi proporțională cu înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu.” (2 M.C.P. pg. 670).

„Domnul Hristos a venit pentru a schimba cursul obișnuit al gândurilor și sentimentelor omenești”. (2 M.C.P. pg. 670).

„Energia și atitudinea pozitivă, fermitatea și puterea, care s-au manifestat în caracterul Domnului Hristos, trebuie să se dezvolte în caracterul nostru, prin intermediul aceleiași discipline suportate de El. Și harul pe care l-a primit Isus se află la dispoziția noastră”. (2 M.C.P. pg. 666).

Pentru a putea avea o experiență de succes în transformarea vieții noastre vom urmări câțiva pași foarte importanți, pe care putem să-i parcurgem cu ajutorul lui Dumnezeu.

1. Caută-L pe Dumnezeu!

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape.

Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertând.” (Isaia 55:6,7).

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.” (Ieremia 29:11-13).

„Îngăduiți-i sufletului să fie atras și înălțat către Dumnezeu, pentru ca El să ne poată învălui într-o atmosferă cerească. Noi putem rămâne atât de aproape de Dumnezeu, încât, în orice ispită neașteptată, gândurile noastre se vor îndrepta în mod instinctiv spre El, așa cum floarea se îndreaptă spre soare.” (2 M.C.P. pg. 670).

„Cei care Îi consacră lui Dumnezeu trupul, sufletul și spiritul lor, curățându-și gândurile prin ascultare de Legea Lui, vor primi fără încetare rezerve noi de putere fizică și intelectuală. Inima va nutri o dorință fierbinte după Dumnezeu și se va ruga stăruitor pentru capacitatea de a înțelege cu claritate rolul și lucrarea Duhului Sfânt. Nu noi suntem cei care folosim Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt este Cel care ne folosește, modelând și înnobilând toate însușirile noastre”. (2 M.C.P. pg. 663)

2. Controlează-ți gândurile

„Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” (2 Corinteni 10:5).

„Nimeni, în afară de tine, nu poate să-ți controleze gândurile. Succesul sau eșecul în lupta pentru atingerea celui mai înalt standard depinde în mare măsură de caracterul și maniera în care sunt disciplinate gândurile. Dacă gândurile sunt bine păzite, așa cum le îndrumă Dumnezeu zi de zi, mintea se va concentra asupra acelor subiecte care ne ajută la o mai mare devoțiune. Dacă gândurile sunt corecte, atunci, ca rezultat, cuvintele vor fi corecte; iar acțiunile vor avea acel caracter care aduce sufletului bucurie, mângâiere și pace.” (2 M.C.P. pg. 655).

„Stă în puterea fiecărui om să aleagă subiectele care îi ocupă gândurile și îi modelează caracterul.” (2 M.C.P. pg. 655).

„Există o lege a firii, în virtutea căreia gândurile și simțămintele sunt încurajate și întărite, pe măsură ce sunt exprimate. Deși cuvintele exprimă gândurile, este la fel de adevărat faptul că gândurile sunt determinate de cuvinte.” (2 M.C.P. pg. 663).

3. Gândește pozitiv

Înțeleptul Solomon spunea: „*Nu gândi rău împotriva aproapelui tău, când locuiești liniștit lângă tine*”. „*Gândurile rele sunt urâte Domnului, dar cuvintele prietenoase sunt curate înaintea Lui*.” (Proverbe 3:29; 15:26).

Atât gândirea pozitivă, cât și cea negativă fac parte din stările psihologice ale unei persoane. În funcție de aceasta, înclinăm să privim lucrurile în bine sau în rău, dar trebuie să fim conștienți de efectul acestor tendințe. O gândire negativă va atrage evenimente neplăcute și va aduce în viața noastră durere, suferință, tristețe, în vreme ce o gândire pozitivă va da naștere la comportamente pozitive și ne va oferi eficiență, satisfacție, succes și sentimentul de împlinire.

Perspectiva asupra vieții și atitudinea, în general, este contagioasă. Fără să ne dăm seama, fiecare dintre noi afectăm persoanele cu care ne întâlnim și invers, prin transfer de gânduri și sentimente și prin limbaj nonverbal. De obicei preferăm să-i fim în preajma oamenilor optimiști, cu atitudine pozitivă și adesea îi evităm pe cei negativiști.

„Ceea ce gândește omul în inima lui, aceea este el.” (Proverbe 23:7 KJV). Nenumăratele gânduri alcătuiesc istoria nescrisă a unei singure zile, iar

aceste gânduri au o mare înrâurire în formarea caracterului. Gândurile noastre trebuie păzite cu strictețe, căci un singur gând necurat lasă o urmă adâncă în suflet. Un singur gând rău exercită o influență rea asupra minții. Prin cultivarea gândurilor curate și sfinte, omul devine mai bun. Pulsul spiritual este accelerat și puterea de a face binele este mărită. Așa cum un strop de ploaie pregătește calea următorului strop, înmuind pământul, tot astfel, un gând bun pregătește calea pentru un alt gând bun.” (2 M.C.P. pg. 655).

„Fiindcă nu suntem ai noștri, deoarece am fost cumpărați cu un preț, toți cei care pretind că sunt creștini au datoria de a-și păstra gândurile sub controlul rațiunii și de a se strădui să fie voioși și fericiți. Oricât de amărâ ar fi cauza suferinței, ei trebuie să cultive un spirit liniștit și împăcat în Dumnezeu. Cât de liniștitoare este pacea lui Hristos pentru sufletul împovărat și cât de vindecătoare este liniștea aflată în Isus Hristos! Oricât de întunecate ar fi perspectivele, creștinii trebuie să cultive speranța în mai bine. Prin descurajare nu se câștigă nimic, dar se pierde mult... Tristețea și discuțiile despre lucruri dezagreabile încurajează situațiile dezagreabile, aducând asupra celui ce le cultivă un efect nedo-

rit. Dumnezeu dorește să uităm toate aceste lucruri – să nu privim în jos, ci în sus, tot mai sus!” (2 M.C.P. pg. 662).

4. Pericolul de a stăruii doar asupra lucrurilor pământești

„*Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*.” (Coloseni 3:2,3).

„Dacă gândurile, obiectivele și planurile voastre sunt îndreptate în întregime spre acumularea de lucruri pământești, toate preocupările, cercetările și grijile voastre vor fi orientate asupra lumii. Frumusețile cerului își vor pierde atracția... Inima voastră se va dedica bogăției... Nu veți avea timp să vă consacrați studiului Scripturilor și rugăciunii stăruitoare, ca să puteți scăpa de cursele lui Satana.” (2 M.C.P. pg. 662).

5. Educarea gândurilor

„Adevărata disciplină a vieții este constituită din lucrurile mici. Educarea gândurilor este esențială.” (2 M.C.P. pg. 656).

„Gândurile trebuie educate zi de zi și orientate spre țintă, asemenea busolei spre poli. Fiecare să-și stabilească ținte și obiective personale și apoi să-și îndrepte toate gândurile și faptele spre realizarea dezideratelor stabilite. Pentru a aduce la îndeplinire ceea ce ne propunem, este nevoie de statornicie și fermitate.” (2 M.C.P. pg. 656).

„Educarea inimii și stăpânirea gândurilor, în cooperare cu Duhul Sfânt, ne vor face capabili să ne controlăm vorbirea. În aceasta constă adevărata înțelepciune, care ne va conferi liniștea, mulțumirea și pacea minții. Contemplarea bogățiilor harului lui Dumnezeu este o sursă a bucuriei.” (2 M.C.P. pg. 656).

„Gândurile bune și hotărârile curate și sfinte nu vin de la sine. Pentru a le avea, trebuie să ne luptăm.” (2 M.C.P. pg. 656).

„Tinerii temători de Dumnezeu trebuie să se străduiască să-și îndeplinească sarcinile cu o deosebită responsabilitate, păstrându-și gândurile pe căi

drepte și dându-și toate silințele pentru a obține cele mai bune rezultate. Ei trebuie să-și cunoască îndatoririle prezente și să le aducă la îndeplinire fără a îngădui ca mintea lor să răătăcească. Acest gen de disciplină mentală va fi folositor și benefic pentru întreaga viață. Cei care învață să gândească ori de câte ori își asumă realizarea unei lucrări, indiferent cât de neînsemnată ar putea să pară aceasta, vor fi niște oameni de mare folos pentru lume.” (2 M.C.P. pg. 667).

6. Dezvoltarea gândirii

„Modelul agricultorului care trudește pentru a obține roadele câmpului, conține o învățătură pe care ar trebui să o aplicați în toate acțiunile voastre. Când își seamănă ogorul, agricultorul pare să risipească semințele; dar, o dată îngropate în pământ, semințele germinează. Puterea lui Dumnezeu le conferă vitalitate și le aduce la viață, iar noi observăm cum apar, mai „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic” (Marcu 4:28). Studiați acest proces uimitor. Oh, există atât de multă învățătură aici; atât de multă înțelepciune! Dacă ne vom dezvolta gândirea până la limita maximă a capacităților ei,

vom putea continua să cercetăm metodele și lucrările lui Dumnezeu de-a lungul veșniciei și vom cunoaște din ce în ce mai mult despre El.” (1 M.C.P. pg. 5).

„Mintea și sufletul sunt zidite din materialul folosit ca hrană pentru ele; rămâne doar ca noi să hotărâm cu ce vor fi hrănite. Stă în puterea oricărui om alegerea subiectelor cu care se vor ocupa gândurile și care vor modela caracterul. Despre fiecare faptură umană care are privilegiul de a avea acces la Scripturi, Dumnezeu spune: „Îi scriu toate poruncile Legii Mele.” „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.” (Osea 8:12; Ieremia 33:3). (Educația, pg. 126).

7. Privește neincetat la Isus!

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3:18).

„Pentru a ne folosi în mod corect puterile gândirii, avem nevoie de transformarea produsă de harul lui Dumnezeu. Putem gândi rău, putem continua să ne îndreptăm gândurile asupra unor lucruri discutabile, dar ce folos am avea? Întreaga noastră experiență este modelată de lucrurile pe care le privim. Dar, privind la Isus, suntem schimbați în asemănarea cu El. Slujitorul lui Dumnezeu caută un obiectiv spre care să privească. Ochii sunt sfințiți, urechile sunt sfințite, iar cei care își vor închide ochii și urechile față de rău vor fi schimbați.” (2 M.C.P. pg. 670).

„Gândurile rele distrug sufletul. Puterea transformatoare schimbă inima, înnobilând și purificând gândirea. Harul nu se poate manifesta în viețile noas-

tre, dacă nu exercităm un efort susținut de a ne îndrepta gândurile în mod permanent asupra lui Hristos. Mentea trebuie să se angajeze într-un război spiritual. Fiecare gând trebuie să fie menținut într-o atitudine de supunere și ascultare față de Domnul Hristos. Toate aspectele comportamentale trebuie să fie supuse călăuzirii din partea lui Dumnezeu.” (1 M.C.P. pg. 69).

„Ultimul vostru gând seara și primul vostru gând dimineața trebuie să fie îndreptate spre Cel ce Se află în centrul speranței voastre veșnice”. (2 M.C.P. 666).

„Mulți își pun întrebarea: „Cum să mă predau pe mine însumi lui Dumnezeu?” Dorești să te predai lui Dumnezeu, dar ești slab, nu ai destulă putere morală, ești rob al îndoielilor și stăpânit de obiceiurile vieții tale păcătoase. Făgăduințele și hotărârile tale sunt asemenea unor funii de nisip. Singur nu-ți poți controla și stăpâni gândirea, impulsurile și simțămintele... Ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărâri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea alegerii; datoria lor este aceea de a o exercita. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima și nici să predăm lui Dumnezeu simțămintele; dar putem alege să-l slujim. Putem să-I dăm voința; atunci El va lucra în noi și voința și înfăptuirea, după buna Sa găsimă cu cale. În acest fel, întreaga noastră ființă va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El, iar gândurile vor fi în armonie cu El.” (*Calea către Hristos*, pg. 47).

Concluzii

„Tinerii trebuie să înceapă de timpuriu să cultive obiceiuri corecte în domeniul gândirii. Pentru a gândi sănătos și pentru a nu-i îngădui minții să se complacă în contemplarea lucrurilor rele, este necesară o adevărată disciplinare a gândirii.” (2 M.C.P. pg. 657).

„Tinerilor și tinerelor, citiți literatura care vă va da adevărata cunoștință, iar lucrul acesta va fi de ajutor pentru întreaga familie. Ziceți hotărât: „Nu voi irosi clipele prețioase citind ceea ce nu-mi va fi de folos și care doar mă va descalifica să fiu de ajutor altora. Îmi voi consacra timpul și gândirea mea spre a mă pregăti pentru a-I sluji lui

Dumnezeu. Îmi voi închide ochii în fața lucrurilor frivole și păcătoase. Urechile mele sunt ale Domnului și nu voi asculta la subtilele raționamente ale vrăjmașului.” (7 T. pg. 64).

Dumnezeu ne oferă toate mijloacele necesare prin care să putem trăi o viață nouă. Să folosim gândirea, această însușire a minții, spre slava lui Dumnezeu. Gândul lui Hristos să fie și gândul nostru, biruințele Lui împotriva păcatului să fie și biruințele noastre, iar gândul veșniciei pe care El l-a inserat în mintea omului încă de la creațiune să devină o realitate în viața noastră aici și de-a lungul veșniciei. Amin.

Rațiunea

Cristian Rădoiaș

Conform dicționarului explicativ, rațiunea este definită ca fiind „facultatea omului de a cunoaște, de a gândi logic, de a înțelege sensul și legătura fenomenelor. Filozoful german Immanuel Kant este de părere că: „Rațiunea este condiția permanentă a tuturor actelor de voință prin care se manifestă omul.”

Referindu-se la limitele rațiunii umane, precum și la dependența ei de Duhul lui Dumnezeu, Cuvântul inspirat ne spune: „Omul este limitat; nu există lumină în înțelegerea lui. Rațiunea lui neajutorată nu poate explica nimic din adâncimea lucrurilor lui Dumnezeu, nici nu poate înțelege lecțiile spirituale pe care Dumnezeu le-a pus în lumea materială. Dar rațiunea este un dar de la Dumnezeu și Duhul Sfânt îi va ajuta pe cei care vor să fie învățați. Dacă au vreo valoare,

cuvintele omului sunt ecoul cuvintelor lui Dumnezeu. În educația tinerilor, niciodată cuvântul omului nu trebuie să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu.” (*Sfaturi pentru părinți educatori și elevi*, cap. 69).

1. La început

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:26).

„Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Natura sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu. Minte sa era capabilă să înțeleagă lucrurile dumnezeiești. Sentimentele sale erau curate; apetitul și pasiunile lui erau sub controlul rațiunii. El era sfânt și

fericit, purtând chipul lui Dumnezeu și fiind în perfectă ascultare de voința Sa.” (*Patriarhi și profeți*, cap. 4).

Omul era mai presus decât animalele și toate îi erau supuse, dar nu după mult timp se întâmplă marea tragedie.

„Prin ispitirea de a ceda poftelor au căzut la început Adam și Eva din starea lor nobilă, sfântă și fericită. Și, prin aceeași ispită, a degenerat rasa umană. Oamenii au îngăduit ca apetitul și pasiunea să preia tronul și să supună rațiunea și intelectul.” (*Testimonies*, vol. 3, pg. 139).

2. Întunecarea rațiunii

„Crima și boala sunt tot mai răspândite de la o generație la alta. Necumpătarea în mâncare și băutură, precum și îngăduirea patimilor josnice au tocit

facultățile mai nobile ale omului. Rațiunea, în loc să fie conducătorul, a devenit sclavul poftei într-o măsură alarmantă.” (CT și BH pg. 44).

Se poate ca dintr-un slujitor al Domnului să devii sclavul poftei?

„Domnul a vorbit lui Aaron și a zis: ‚Tu și fiii tăi împreună cu tine să nu beți vin, nici băutura ameteitoare, când veți intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriți: aceasta va fi o lege veșnică printre urmașii voștri, ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat și să puteți învăța pe copiii lui Israel toate legile pe care li le-a dat Domnul prin Moise.’” (Leviticul 10:8-11).

Avem aici cele mai clare directive ale lui Dumnezeu și motivele Lui de interdicere a folosirii vinului: pentru ca puterea lor de discernământ să poată fi clară și în niciun fel împiedicată; pentru ca judecata lor să fie corectă și să fie mereu capabili să facă deosebirea între curat și necurat. Și mai este un motiv de mare importanță: de abținere de la orice ar aduce intoxicare – nevoia folosirii depline a unei rațiuni limpezi, pentru a prezenta copiilor lui Israel toate regulile pe care li le spusese Dumnezeu.

„Unii s-ar putea întreba cum ar putea fi responsabili fiii lui Aaron, când mintea le era atât

de paralizată prin intoxicare, încât n-au fost în stare să discearnă între focul sacru și cel obișnuit. Ei s-au făcut răspunzători pentru toate actele comise sub influența vinului atunci când au dus paharul la gură. Îngăduirea apetitului i-a costat pe acești preoți viața. Dumnezeu interzisese în mod expres folosirea vinului, care urma să aibă un efect de înțețosare a minții.” (*Temperanța*, cap. 8).

Se poate ca dintr-un copil al Domnului să te schimbi într-un sclav al banului?

„Balaam L-a întrebat pe Dumnezeu dacă ar putea să blesteme pe Israel, pentru că, dacă ar fi făcut-o, avea făgăduința unei mari răsplătiri. Iar Dumnezeu a zis: „Să nu te duci”, dar el a fost rugat iarăși de soli și i s-au prezentat tentații și mai mari. Lui Balaam i se arătase voia Domnului în această chestiune, dar el își dorea atât de mult răsplata, încât s-a aventurat să-L întrebe pe Dumnezeu pentru a doua oară. Domnul i-a permis lui Balaam să meargă. Apoi a avut o experiență minunată; dar cine ar vrea să fie călăuzit de o asemenea experiență? Există unii care și-ar înțelege clar datoria, dacă aceasta ar fi în armonie cu înclinațiile lor naturale. Împrejurările și rațiunea le pot arăta cu claritate care este datoria lor, dar când acestea

sunt împotriva înclinațiilor lor firești, dovezile sunt deseori lăsate deoparte. Apoi, aceste persoane se vor încumeta să meargă la Dumnezeu pentru a afla care le este datoria. Dar Dumnezeu nu va accepta să ne purtăm cu El cu ușurătate. El va permite acestor persoane să-și urmeze dorințele propriilor

inimi.” (*Testimonies*, vol. 3, cap. *Lucrători pentru Dumnezeu*).

„Dar poporul Meu n-a ascultat de glasul Meu. Atunci i-am lăsat în împietrirea inimii lor și au urmat sfaturile lor.” (Psalmii 81:11-12).

„Uneori, rațiunea și conștiința protestează și te simți muștră din cauza procedurii tale; sufletul tău dorește cu înfocare după sfințire și asigurarea cerului; zarva lumii îți apare respingătoare și o lași la o parte și îndrăgești Duhul lui Dumnezeu. Apoi apare din nou acea înclinație lumească, ce pune stăpânire pe orice. Cu siguranță, vei avea de întâmpinat asalturile lui Satana și ar trebui să te pregătești pentru ele spre a rezista ferm înclinației tale.” (*Testimonies*, vol. 4, cap. *Pastori care se îngrijesc de ei înșiși*).

Cei care doresc să urmeze o cale care corespunde capriciilor lor sunt în pericolul de a fi lăsați să-și urmeze propriile înclinații și să creadă că sunt îndrumările Duhului lui Dumnezeu. Datoria unora este arătată suficient de clar prin împrejurări și fapte; însă, chemați de prietenii lor care se armonizează cu propriile lor înclinații, ei se îndepărtează de cărarea datoriei și trec pe lângă dovezile clare ale situației date; apoi, cu o conștiințiozitate aparentă, se roagă mult și serios pentru lumină. Ei au simțăminte sincere legate de acea chestiune și interpretează aceasta ca fiind Duhul lui Dumnezeu. Dar sunt amăgiți. Această comportare întristează pe Duhul lui Dumnezeu. Ei au avut lumină și, chiar prin rațiunea lucrurilor, ar fi trebuit să priceapă care este datoria lor; însă câteva perspective atrăgătoare înclină mintea lor în direcția greșită, iar ei le pun stăruitor înaintea Domnului și insistă, iar Domnul îngăduie ca ei să-și

urmeze propria cale. Au o pornire atât de puternică să acționeze după mintea lor, încât El le îngăduie aceasta și îi lasă să suporte consecințele. Aceștia își închipuie că au o experiență minunată.” (*Testimonies*, vol. 3, cap. *Lucrători pentru Dumnezeu*).

3. Când rațiunea adoarme...

„Făgăduința dată de Dumnezeu lui Manoah a fost împlinită la vremea ei prin nașterea unui fiu, căruia i s-a dat numele Samson. Pe măsură ce creștea, băiatul dovedea că era înzestrat cu o putere corporală nemaipomenită. Totuși, aceasta depindea nu atât de mult – cum de altfel știau prea bine și Samson, și părinții lui – de mușchii lui cei puternici, cât de starea lui de nazireu, al cărei semn era părul lui lung. Dacă ar fi îndeplinit poruncile dumnezeiești tot atât de credincios ca și părinții lui, Samson ar fi avut parte de o viață nobilă și fericită. Dar relațiile cu cei idolatri l-au stricat. Întrucât orașelul Țorea se afla aproape de hotarul filistenilor, Samson s-a împrietenit cu ei. În felul acesta, din tinerețe a avut relații strânse care i-au întunecat toată viața. Lui Samson i-a plăcut o tânără care locuia în orașelul filistean Timna și s-a hotărât să o ia de soție. Singurul răspuns dat părinților săi temători de Dumnezeu, care s-au străduit să-l convingă să renunțe la planul său, a fost: „Îmi place”. În cele din urmă, părinții au cedat dorințelor lui și nunta a avut loc.” (*Patriarhi și profeți*, cap. 54, *Samson*).

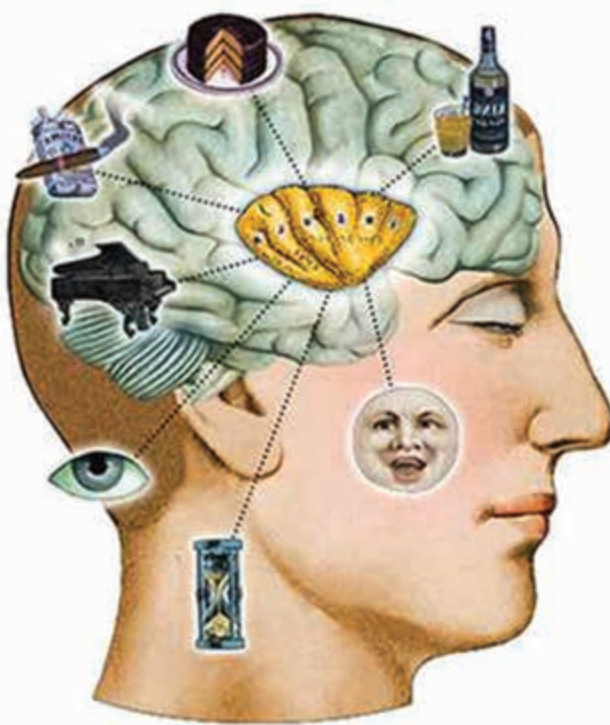
„Femeia, de dragul căreia Samson călcăse porunca lui Dumnezeu, pentru ca să o aibă, s-a dovedit necredincioasă față

de soțul ei chiar înainte de a se fi sfârșit sărbătoarea nunții. Indignat de această lipsă de credincioșie, Samson a părăsit-o și s-a întors singur, deocamdată, la casa părintească din Țorea.” (Idem).

Dar un pas greșit pregătește drumul pentru un altul.

„După aceea a iubit o femeie în valea Sorec”, nu departe de locul său de naștere. Numele ei era Dalila, „mistuitoarea”. (Judecători 16:4).

„O delegație formată din bărbații cel mai bine văzuți din fiecare provincie a filistenilor a fost trimisă în valea Sorec. Ei nu îndrăzneau să încerce să-l prindă cât timp era stăpânit de puterea lui cea mare, dar planul era să afle, dacă era posibil, secretul puterii lui. De aceea au mituit-o pe Dalila cu bani, ca să afle lucrul acesta și să li-l dezvăluie.” (*Patriarhi și profeți*, cap. 54).

„În fiecare zi Dalila insista cu cererea ei, până când „sufletul său s-a umplut de o neliniște de moarte”; dar, cu toate acestea, o putere ciudată îl ținea legat de ea. Biruit în cele din urmă, Sam-

son i-a destăinuit taina: „Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pântecelul maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părăsi, aș slăbi, și aș fi ca oricare alt om”. Imediat a fost trimis un sol la domnitorii filistenilor, stăruind pe lângă ei să vină fără întârziere. În timp ce luptătorul dormea, pletele grele ale părului de pe capul lui au fost îndepărtate. Apoi ea strigă așa cum făcuse și de trei ori mai înainte: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Trezindu-se brusc, el a crezut că va putea să-și folosească puterea nimicindu-i, așa cum făcuse și altădată; dar brațele lipsite de putere nu l-au mai ascultat și și-a dat seama că „Domnul Se lepăsese de el”. După ce i-a fost tăiat părul, Dalila a început să-l necăjească, să-l facă să sufere, punând astfel la încercare puterea lui, de-

oarece filistenii nu îndrăzneau să se apropie de el până ce nu erau pe deplin convinși că-l părăsise puterea. Atunci au pus mâna pe el și l-au dus la Gaza, după ce mai întâi i-au scos ambii ochi. Aici a fost legat cu lanțuri în închisoarea lor și pus la munci grele.

Ce schimbare se petrecuse cu cel care fusese judecătorul și viteazul lui Israel! Acum era slab, orb, rob și constrâns să facă cele mai înjositoare lucrări. Pas cu pas, călcăse condițiile sfinte sale chemări.” (Idem).

„Satana se străduiește cu toată puterea lui să-i rățăască tocmai pe aceia pe care are de gând să-i folosească Dumnezeu ca unelte ale Sale în vederea ajungerii unui anumit scop. El ne atacă în părțile noastre slabe și caută ca, prin

slăbiciunile caracterului nostru, să stăpânească asupra întregii ființe; și el știe că va avea succes dacă omului îi plac aceste slăbiciuni. Dar nu e nevoie ca cineva să fie înfrânt. Omul nu este lăsat să biruie puterea răului numai prin propriile sale puteri, prin eforturile sale slabe. Ajutorul este la îndemână și îi va fi oferit oricărui suflet care-l cere din toată inima.” (Idem).

4. „Somnul rațiunii naște monștri”

„Ioan Botezătorul fusese cel dintâi care a vestit Împărăția lui Hristos și a fost, de asemenea, și cel dintâi la suferință. Acum, prin zidurile unei celule de închisoare, era despărțit de aerul liber al pustiei și de mulțimea de oameni care ascultaseră cuvintele lui. El a ajuns prizonier în fortăreața lui Irod Antipa.

De ziua nașterii împăratului, urma să aibă loc o petrecere, la care să vină înalții demnitari ai statului și nobilii de la curte. Cu ocazia aceasta, urma să se mănânce și să se bea. În felul acesta, Irod avea să-și piardă judecata sănătoasă și să fie influențat după cum voia ea.

Când a venit ziua cea mare și împăratul cu oamenii lui petreceau și beau, Irodiada și-a trimis fiica în sala de banchet, să danseze pentru distracția oaspeților. Salomea era în floarea vârstei și frumusețea ei voluptoasă a captivat simțurile acestor petrecăreți desfrânați. Nu era obiceiul ca femeile de la curte să apară la asemenea petreceri și lui Irod i s-au prezentat complimente când această fiică a preoților și prinților lui Israel a dansat pentru distracția oaspeților lui.

Împăratul era orbit de vin. Pasiunile îl stăpâneau și rațiunea era detronată. A văzut numai sala de petrecere cu oaspeții beți,

masa banchetului, vinul sclipitor, luminile scânteietoare și pe tânăra aceea dansând în fața lui. În nesocotința clipei, a dorit să facă ceva deosebit, care să-l înalțe în fața oamenilor de seamă din împărăția lui. Cu jurământ, el i-a făgăduit fiicei

Irodiadei că-i va da orice ar cere, chiar și jumătate din împărăția lui.

Salomea s-a dus degrabă la mama ei, să întrebe ce să ceară. Răspunsul era pregătit – capul lui Ioan Botezătorul. Salomea nu cunoștea setea de răzbunare din inima mamei și n-a îndrăznit să prezinte o astfel de cerere; dar hotărârea Irodiadei a fost mai tare. Fata s-a întors cu cererea îngrozitoare: „Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul”. (Marcu 6,25).

Irod a rămas încremenit, neștiind ce să răspundă. Niciun glas nu s-a ridicat să salveze viața trimisului cresc. Oamenii aceștia ocupau poziții înalte și de încredere în națiunea lor și asupra lor planau răspunderi grele; cu toate acestea, se dedaseră atât de mult la petrecere și beție, încât simțurile lor erau paralizate. Minte le era amețită de muzică și de dansul ațățător, iar conștiința lor adormise. Prin tăcerea lor, au pronunțat sentința de moarte asupra profetului lui Dumnezeu.” (H.L.L. cap 23).

„Oamenii credincioși lui Dumnezeu, au avut totdeauna de suferit din partea celor care au pus pe primul loc pasiunea și plăcerea. Să ne apropiem de timpul în care trăim și ne aducem aminte de anii tulburi din Franța.

„Războiul împotriva Bibliiei, purtat atât de multe veacuri în Franța, a culminat cu scenele Revoluției. Acea răbufnire teribilă n-a fost decât urmarea firească a prigonirii pe care Roma a dus-o împotriva Scripturilor. Aceasta a prezentat cea mai izbitoră ilustrare la care lumea a fost martoră vreodată, cu privire la efectele modului de a lucra al papalității – o ilustrare a urmărilor către care, timp de peste o mie de ani, s-au îndreptat învățăturile bisericii Romei.” (*Marea luptă*, cap. 15).

„Franța este singura națiune în dreptul căreia se păstrează raportul autentic că un popor și-a ridicat mâna în răzvrătire deschisă împotriva Autorului universului. Au existat și continuă să existe mulți alți hulitori, mulți necredincioși, în Anglia, în Germania, în Spania și peste tot; dar Franța rămâne deosebită în istoria lumii ca fiind singurul stat care, prin hotărârea adunării ei legislative, s-a pronunțat că Dumnezeu nu există și la auzirea acestei vești toată populația capitalei și o mare majoritate din alte părți, atât femei, cât și bărbați, au dansat și au cântat de bucurie acceptând declarația.” (Idem).

„Dar fapta cea mai întunecată din catalogul negru al crimei, cea mai groaznică dintre faptele demonice din toate veacurile a fost masacrul din noaptea

Sfântului Bartolomeu. Lumea își mai amintește cu groază și dezgust scenele aceluși măcel laș și crud. Regele Franței, îndemnat de preoții și prelații Romei, și-a pus pecetea pe acea dezgustătoare crimă. Un clopot sunând la miezul nopții a fost semnalul pentru măcel. Mii de protestanți, care dormeau liniștiți în casele lor încrezându-se în sinceritatea făgăduinței regelui, au fost târați afară fără niciun avertisment și uciși cu sânge rece.” (*Marea Luptă*, cap 15).

„După ce Franța a renunțat la închinarea față de viul Dumnezeu, la „Cel Preaînalt care umple veșnicia”, n-a trecut decât puțină vreme până când ea a decăzut într-o idolatrie înjositoare prin închinarea la Zeița Rațiunii, în persoana unei femei desfrânate. Și aceasta în adunarea reprezentativă a națiunii cu ajutorul celei mai înalte autorități civile și legislative! Un istoric spunea: „Una dintre ceremoniile acestui timp nesănătos rămâne fără egal pentru absurditatea ei unită cu lipsa de respect. Porțile Convenției au fost deschise pentru a face loc trecerii unei grupe de cântăreți, în urma căreia au intrat într-o procesiune solemnă membrii consiliului municipal, cântând un imn în cinstea libertății și însoțind, ca obiect al cultului lor viitor, o femeie acoperită cu un voal, pe care au numit-o Zeița Rațiunii. După ce a fost adusă înăuntru, a fost descoperită cu mare pompă și așezată la dreapta președintelui, când a fost recunoscută de toți ca fiind o dansatoare de la Operă... Acestei femei, considerată ca cea mai bună reprezentare a rațiunii căreia se închinau, Convenția Națională a Franței i-a adus adorare publică.” (Idem).

„Acolo unde solia adevărului divin este disprețuită sau socotită

fără importanță, acolo biserica va fi învăluită în întuneric, credința și dragostea se vor răci și înstrăinarea și certurile vor pătrunde înăuntru. Rațiunea se întunecă, conștiința se tocește, inima se împietrește, iar sufletul se desparte de Dumnezeu. Membrii bisericii își concentrează interesele și energiile în planuri lumești, iar păcătoșii se împietresc în nepocăința lor.” (*Marea luptă*, cap. *O avertizare respinsă*).

Dragi prieteni tineri, putem să evităm această experiență îngrozitoare.

„Cu Bibliile deschise în fața voastră, formați-vă o rațiune sfințită și o conștiință bună. Inima voastră trebuie să fie mișcată, sufletul vostru atins, rațiunea și mintea trezite de Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu; principiile sfinte prezentate în Cuvântul Său vor da lumină sufletului. Vă spun, frații mei, adevărata noastră sursă de înțelepciune, virtute și putere se află în crucea de pe Calvar. Domnul Hristos este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. El spune: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Domnul Isus este singura garanție pentru succesul și înaintarea intelectuală.” (*Lucrarea misionară medicală*, cap. *Apel la trezire*)

Concluzie

Pentru ca un om să se poată considera în siguranță, nu este suficient să urmeze doar îndemnul proprii conștiințe... El trebuie să se întrebe astfel: „Este conștiința mea în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?” Dacă nu este, atunci nu va fi în siguranță urmând îndemnul ei, deoarece o asemenea conștiință este înșelătoare. Conștiința trebuie să fie iluminată de Dumnezeu. Pentru ca rațiunea să fie întemeiată, demnă de încredere

și sigură, este nevoie de un timp dedicat studiului Scripturilor și rugăciunii.

„Dumnezeu ne-a dat rațiunea pentru a fi folosită în scopuri nobile. Noi suntem candidați la viața veșnică. Este o perioadă prea solemnă pentru fiecare dintre noi ca să ne mișcăm în nesiguranță. Relațiile noastre cu alții trebuie să fie caracterizate de sobrietate și îndreptate spre cer. Conversațiile noastre trebuie să fie despre lucrurile cerești. „Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui; pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește.” (*Testimonies*, vol.5, cap. *Apariția răului*).

„O astfel de iubire este fără egal. Să fim numiți copii ai împăratului ceresc! Prețioasă făgăduință! Tema celei mai profunde meditații! Iubirea fără seamăn a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are asupra sufletului o putere ce îi subjugă și aduce rațiunea în supunere față de voința lui Dumnezeu. Cu cât vom studia mai mult caracterul divin în lumina crucii de pe Golgota, cu atât vom vedea mai mult mila, gingășia și iertarea împletite cu nepărtinirea și dreptatea și cu atât mai mult și mai clar vom discerne nenumăratele dovezi ale iubirii infinite și ale milei pline de gingășie care întrec cu mult dragostea și dorul unei mame pentru copilul ei neascultător.” (*Calea către Hristos*, cap. *Iubirea lui Dumnezeu față de om*).

Duminică 29 martie, 2015

CONȘTIINȚA - Glasul lui Dumnezeu

Cristian Paulescu

„Și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul (conștiința) lor și gândurile lor care sau se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele.” (Romani 2:15).

Dicționarul Biblic definește conștiința ca fiind un martor interior care dă mărturie despre caracterul just sau injust al motivațiilor și acțiunilor unei persoane și care, pe temeiul acestei mărturii, pronunță o judecată validă asupra acestei persoane. Judecata respectivă poate da naștere, după caz, unui sentiment de durere sau de satisfacție.

Conștiința este, probabil, cea mai mare barieră așezată de Tatăl ceresc pe calea ce duce la pierzare. Unii spun că ea, conștiința, este Duhul Sfânt, însă nu este adevărat. Duhul Sfânt ne vorbește prin conștiință, dar conștiința nu este Duhul Sfânt. Am putea să o

definim ca pe un organ (mădular) ceresc în trupul nostru pământesc. Dar chiar dacă nu știm încă să o definim și să o explicăm, ea există și lucrează. Mai mult decât atât, existența ei dă mari bătăi de cap evoluționiștilor, care nu pot explica prezența ei într-o lume dominată de „legea conservării de sine”.

Fără ca cineva dintre semeni să ne vadă, ne simțim vinovați atunci când facem o greșală. Mai mult, ne este rușine de noi când suntem în greșală. Din ce cauză? Datorită prezenței conștiinței în noi. Este glasul care uneori ne dă dreptate față de cum trăim, iar alteori ne muștră. Dacă se întâmplă ca ea să tacă, trebuie să știm că noi am redus-o la tăcere, nu datorită curăției noastre, ci pentru că este tocită.

În Evanghelia lui Ioan, cap. 8, ni se relatează un caz tulburător: câțiva farisei și cărturari au venit la Mântuitorul, aducând cu ei o

femeie prinsă în adulter. Ce să facă cu ea? Ei știau prea bine; erau doar intelectuali poporului. De data aceasta însă, pe ei nu-i interesa atât de mult situația femeii, cât îi interesa să-L prindă într-un fel pe Domnul într-o cursă.

Răspunsul lui Isus este memorabil: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” (Ioan 8:7).

Efectul a fost imediat: „Când au auzit ei cuvintele acestea, S-AU SIMȚIT MUȘTRAȚI ÎN CUGETUL LOR, și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă...” (Ioan 8:9).

Conștiința a intrat în funcțiune, încercând să-i împiedice pe acești oameni să adauge încă un păcat la viața lor deja păcătoasă din trecut.

Din această întâmplare reiese că tot ceea ce facem se înregistrează în conștiință. Nu întam-

plător ni se cere să ne împăcam cu pârâșul nostru cât suntem pe cale (Matei 5:25-26). Pârâș este numit conștiința, iar calea este această lume.

Este bine să ne facem și noi o cercetare de sine folosind conștiința.

„Fiecare urmaș al lui Hristos trebuie să se cerceteze zilnic, pentru ca să ajungă să-și cunoască perfect propria purtare. Aproape la toți există o tristă neglijare a cercetării de sine. Printr-o examinare amănunțită a vieții lor zilnice în toate împrejurările, ei ar cunoaște motivele lor și principiile care îi pun în mișcare. Această revizuire zilnică a faptelor noastre, spre a vedea dacă conștiința le aprobă sau le condamnă, este necesară pentru toți care doresc să ajungă la desăvârșirea caracterului creștin.” (2 T. pg. 492).

Ce dorește conștiința?

Ea dorește să descopere vina pe care o avem înaintea lui Dumnezeu ca să ne poată conduce la iertare. Dragi tineri, aș dori să vă adresez câteva întrebări directe: Ați privit sau ați citit zilele trecute ceva de care ar fi fost mai bine să vă lipsiți? Ați mers cumva undeva unde ar fi fost mult mai bine să nu vă fi dus? Ați avut părtașie cu oameni a căror companie mai bine ați fi evitat-o? Ați înșelat, ați abuzat de încrederea cuiva? Ați neglijat ceva ce ar fi trebuit să faceți de mult? Ați mințit zilele acestea în mod conștient, de frică să nu pierdeți ceva sau ați tănuțit ceva de teama consecințelor? Nu v-ați achitat încă nici acum datoria? Ați spus sau ați gândit ceva despre aproapele vostru ce ar fi fost mai bine să nu fi spus sau să nu fi gândit? Ați preferat să faceți altceva în loc de studiu biblic, să

mergeți la biserică sau la ora de rugăciune etc.? Și-a făcut simțită prezența conștiința voastră în legătură cu aceste întrebări?

„Dumnezeu nu trimite soli pentru a linguși pe păcătos. El nu trimite solii de pace, ca să-i legene pe oamenii nesfinți într-o siguranță falsă. El pune poveri grele pe conștiința făcătorului de rele și îi străpunge sufletul cu săgețile convingerii. Îngerii slujitori îi prezintă judecățile îngrozitoare ale lui Dumnezeu, ca să adâncească simțul nevoii sale și să-l facă să strige: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Atunci mâna care a umilit până în țărână ridică pe cel pocăit. Glasul care a muștrat păcatul și a făcut de rușine îngâmfarea și ambiția întreabă cu cea mai duioasă iubire: „Ce dorești să fac pentru tine?” (H.L.L. pg. 75).

„Acuzatorii păcătosului sunt propriile lui cugete și nu poate fi tortură mai chinuitoare decât înțepăturile unei conștiințe vinovate, care nu-i dă liniște nici ziua nici noaptea.” (H.L.L. pg. 175).

Conștiința voastră murdară fie vă va îndepărta, fie vă va apropia de Isus; fie veți ocoli, fie veți căuta prezența Lui. Pentru unele persoane o conștiință murdară a fost primul motiv de a nu mai citi Biblia, de a evita părtașia cu credincioșii, de a se dezvinovăți și de a-i acuza pe alții. Cel care capitulează însă înaintea conștiinței lui murdare și caută refugiu la Isus va găsi iertare.

Mintea – primul loc unde se adresează Duhul sfânt

„Atunci când inima se supune influenței Duhului Sfânt, conștiința va fi trezită, iar păcătosul va ajunge să înțeleagă ceva din profunzimea și sfințenia Legii lui Dumnezeu... Simțământul vinovăției pune stăpânire pe minți și inimă. Păcătosul înțelege acum dreptatea lui Dumnezeu și îi este groază să apară, în vinovăția și întinarea lui, înaintea celui care cercetează inimile. El vede iubirea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei și bucuria curăției; el dorește atunci din inimă să fie curățit și readus în legătură cu cerul.” (C.C.H. pg. 24).

„Noi nu putem niciodată să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conștiința, după cum nu putem fi iertați de păcatele noastre fără Domnul Hristos.” (C.C.H. pg. 26).

Cum este conștiința noastră?

„În Cuvântul lui Dumnezeu citim că există conștiințe bune și conștiințe rele. Adu-ți conștiința în fața Cuvântului lui Dumnezeu și vezi dacă viața și caracterul tău sunt în conformitate cu etalonul neprihănit pe care l-a descoperit Dumnezeu acolo. Atunci poți stabili dacă ai sau nu o credință inteligentă și ce fel de conștiință este cea pe care o posezi. În conștiința umană nu te poți încrede, dacă ea nu este sub influența harului divin. Satana folosește în avantajul său o conștiință neluminată și astfel conduce pe oameni în tot felul de înșelăciuni. Nu este suficient ca un om să se considere în siguranță urmând îndemnul conștiinței sale. Întrebarea care trebuie pusă este: „Este conștiința în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?” Dacă nu, atunci ea nu poate fi urmată cu siguranță,

căci ea va înșela. Conștiința trebuie iluminată de Dumnezeu.

Trebuie rezervat timp pentru cercetarea Scripturilor și pentru rugăciune. Astfel mintea se va stabiliza, se va întări și se va înrădăcina.” (*Înalta noastră chemare*, pg. 140).

Avem noi, oare, mărturia unui cuget curat? Porunca pe care o da Pavel lui Timotei era: „Și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut din credință.” (1 Timotei 1:19).

Cunoașteți povestea țaranului al cărui câine lătra noaptea pentru că erau niște hoți în curte? Deoarece el nu dorea să fie deranjat din somn, și-a luat pușca și, plin de mânie, și-a împușcat câinele. A doua zi însă, țaranul a văzut că totul îi fusese furat. În mod asemănător unii își „distrug” conștiința, o dau la o parte, pentru că ea îi mustră mereu. Dar într-o zi, ei se vor vedea confrunțați cu rezultatul, atunci când vor eșua în credință și vor pierde totul.

O conștiință tocită și slabă

„Ai devenit slab pentru că nu ai îndrăgit lumina. N-ai fost capabil să deosebești glasul adevăratului Păstor de cel al unui străin, decât în puține ocazii. Neglijența ta de a umbla în lumină a adus întuneric asupra ta, iar conștiința, adesea încălcată, este amortită.” (3 T. pg. 253).

„Conștiința, odată încălcată, este foarte mult slăbită. Este nevoie de puterea continuă a vegherii și rugăciunii necurmăte.” (2 T. pg. 90).

„Iubite frate, în fața ta este viața și moartea. Știi de ce s-au clătinat pașii tăi? Pentru ce n-ai stăruit cu curaj și hotărâre? Ți-ai violat conștiința.” (2 T. pg. 44).

Cât de departe poate ajunge acest martor interior?

„Prin neluarea în seamă a dreptății, a milei și a bunăvoinței față de semenii lor, unii și-au împietrit inima atât de mult încât pot merge liniștiți mai departe și pot să-L jefuiască chiar pe Dumnezeu, fără muștrare de conștiință.” (2 T. pg. 501).

„Mi-a fost arătat că mulți dintre cei ce susțin că sunt păzitori ai Sabatului iubesc atât de mult lumea și lucrurile din lume, încât au ajuns să fie întinați de spiritul și influența acesteia, divinul a dispărut din caracterul lor, diabolicul luându-I locul, schimbându-i pentru a slui scopurile lui Satana, fiind astfel instrumente ale nedreptății. Apoi în contrast cu acești oameni, i-am văzut pe oamenii săraci, dar harnici și cinstiți, care sunt gata a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor, care mai degrabă ar suferi ei înșiși dezavantaje decât să dea dovadă de un spirit atât de lacom și avar ca aceștia; oameni care prețuiesc o conștiință curată și dreaptă, chiar în privința lucrurilor mici, socotindu-le de o valoare mai mare decât bogățiile. Ei sunt întotdeauna gata de a-i ajuta pe alții, atât de dornici de a face tot binele, care le stă în putere, încât ei nu-și adună bogății, veniturile lor pământești nu cresc. Dacă există ceva care să necesite mijloace sau brațe de lucru, ei sunt cei dintâi interesați și care răspund și adesea fac mai mult decât le stă de fapt în putere, în acest fel lipsindu-se pe ei înșiși de unele bunuri de care au nevoie, pentru a putea face bine.” (1 T. pg. 552).

Căi prin care se poate distruge această nobilă facultate:

1. Egoismul – „Alții n-au o conștiință sensibilă, ea a devenit veștedă printr-o îndelungată nutriție a egoismului. Ei privesc la lucrurile sfinte și veșnice dintr-un punct de vedere josnic. Printr-o îndelungată continuare a unei căi greșite, sensibilitățile lor morale par paralizate. Pare imposibil a-și ridica vederile și simțămintele la Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu are loc o schimbare totală, prin înnoirea minții, această grupă nu va găsi nici un loc în cer.” (2 T. pg. 500).

2. Dragostea de lume – „Dragostea lor pentru lume este mai mare decât dragostea lor pentru adevăr, pentru semenii lor sau pentru Dumnezeu. El face apel la ceea ce au ei, însă ei rețin în mod egoist, cu lăcomie ceea ce au. Ei dau puțin aici, puțin dincolo pentru a-și liniști conștiința, însă ei nu și-au învins dragostea pentru această lume.” (1 T. pg. 187).

3. Satisfacerea poftelor – „Dacă ar fi trează, conștiința ar descoperi cheltuielile inutile pentru satisfacerea apetitului, mândriei, deșertăciunii și iubirii de distracție și ar raporta aruncarea pe fereastră a banilor Domnului, care ar trebui puși în cauza Sa.” (3 T. pg. 437).

4. Tovărășiile rele – „Satana are aproape control deplin asupra minții acestui băiat, dar părinții lui nu se trezesc să vadă răul și rezultatele lui. Minte lui este degradată, conștiința lui este împietrită, sensibilitățile lui morale amortite și el va fi o victimă ușoară pentru asocieri rele pentru a conduce la păcat și nelegiuire.” (2 T. pg. 390).

5. Pasiunile josnice – „Satana este acum pe câmpul de bătaie. Bieții voștri copii sunt prizonierii lui, el le stăpânește mințile și-i face o țintă ușoară. Sensibilitățile lor morale par paralizate. Copiii noștri sunt stricați la trup și la minte. Viciul și-a pus pecetea asupra copiilor voștri mai în vârstă. Ei sunt pătați, adânc pătați. Înclinațiile senzuale predomină, în timp ce facultățile intelectuale și morale sunt foarte slabe. Pasiunile josnice au câștigat putere prin exercițiu, în timp ce conștiința a devenit împietrită și veștejită. Aceasta este influența pe care o va avea viciul asupra puterilor mintale. Aceia care se dedau la lucrarea de ruinare a trupului și a minții lor nu se opresc aici. În cele din urmă ei vor fi gata pentru păcatul de orice fel, pentru că le este ofilită conștiința.” (2 T. pg. 392, 393).

6. Alimentația nesănătoasă – „Cei din poporul nostru merg în mod constant în regres în ce privește reforma sănătății.

Satana vede că nu poate avea o putere la fel de mare pentru a-i stăpâni, cum ar avea dacă aceștia și-ar îngădui pofta. Sub influența alimentelor nesănătoase, conștiința intră în amortire, mintea se întunecă și capacitatea ei de a fi impresionată este tocită. Însă vina păcatului nu este micșorată pentru motivul amortirii conștiinței violate și a lipsei ei de sensibilitate. (3 T. pg. 621).

7. Doar o formă de evlavie – „Ei nu trăiesc adevărul în viața lor. Au anumite manifestări ale sfințeniei și, cu toate acestea, aruncă la o parte Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se roagă pentru sfințire, cântă sfințirea și strigă sfințirea. Oamenii cu inimile întinate își iau un aer de nevinovăție și susțin că sunt consacrați, însă acest lucru nu constituie dovada că sunt dreți. Faptele lor dau mărturie cu privire la ei. Conștiința lor este împietrită, însă ziua lui Dumnezeu se apropie și orice lucrare va fi scoasă la iveală, de orice fel ar fi, și fiecare va primi după faptele lui.” (1 T. pg. 351).

Cum ajung să dobândesc o conștiință curată?

Probabil că la citirea acestor rânduri, unii aveți conștiința tulburată, iar unora li s-a trezit ceea ce era îngropat de mult timp. Dar poate că la unii conștiința,

care le era tocită, li s-a ascuțit din nou și acum împunge în interiorul lor și îi doare. Este conștiința procurorul vostru? Puneți-vă următoarea întrebare: „Cum pot avea din nou liniște? Cum găsesc pacea?” Mai întâi, putem să fim convinși că sângele lui Isus Hristos are puterea să ne ierte păcatele și să ne elibereze de conștiința noastră murdară: „... cu atât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugețul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:14). Putem fi eliberați de conștiința noastră murdară pentru a-L sluji pe Dumnezeu.

Dacă vă îndoiiți de lucrul acesta, atunci puteți ști că Dumnezeu ne dă un răspuns și în acest caz, deoarece îndurarea Lui este mai mare decât orice conștiință, oricât de murdară ar fi. El, Căruia nimic nu-I este ascuns, vede nu numai greșelile noastre, ci și jertfa Fiului Său, care ne aduce iertare. Isus este Marele Avocat, care înfruntă procurorul și este de partea noastră. „Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui, în orice ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, și cunoaște toate lucrurile. Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom căpăta de la

El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3:19-22).

„Tinerii să facă din Cuvântul lui Dumnezeu hrana minții și a sufletului. Crucea lui Hristos să devină știința oricărei educații, miezul oricărei învățături și oricărui studiu. În felul acesta, Mântuitorul va ajunge pentru tineri un tovarăș și un Prieten zilnic.” (8 T. pg. 319).

Cea mai mare binecuvântare: O conștiință curată înaintea lui Dumnezeu

„Este privilegiul fiecăruia de a trăi în așa fel încât Dumnezeu să-l aprobe și să-l binecuvânteze. Tu poți fi în fiecare oră în comuniune cu cerul. Nu este voința Tatălui tău din ceruri ca tu să fii întotdeauna sub condamnare în întuneric. Dumnezeu nu are plăcere că tu te supui în neajunsuri. Trebuie să cultivi respectul de sine trăind în așa fel încât să fii aprobat de propria ta conștiință înaintea oamenilor și îngerilor. Este privilegiul tău de a merge la Isus pentru a fi curățit și a sta în fața legii, fără rușine și remușcări. Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnulurile firii pământești, ci după îndemnulurile Duhului, în timp ce nu trebuie să avem despre noi înșine gânduri mai înalte decât se cuvine. Cuvântul lui Dumnezeu nu condamnă un respect de sine convenit. Ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, noi trebuie să avem o demnitate conștientă de caracter în care mândria și importanța eului nu-și au locul. O conștiință care să nu ofenseze pe Dumnezeu și pe om este o însușire minunată.” (*Înalta noastră chemare* pg. 140).

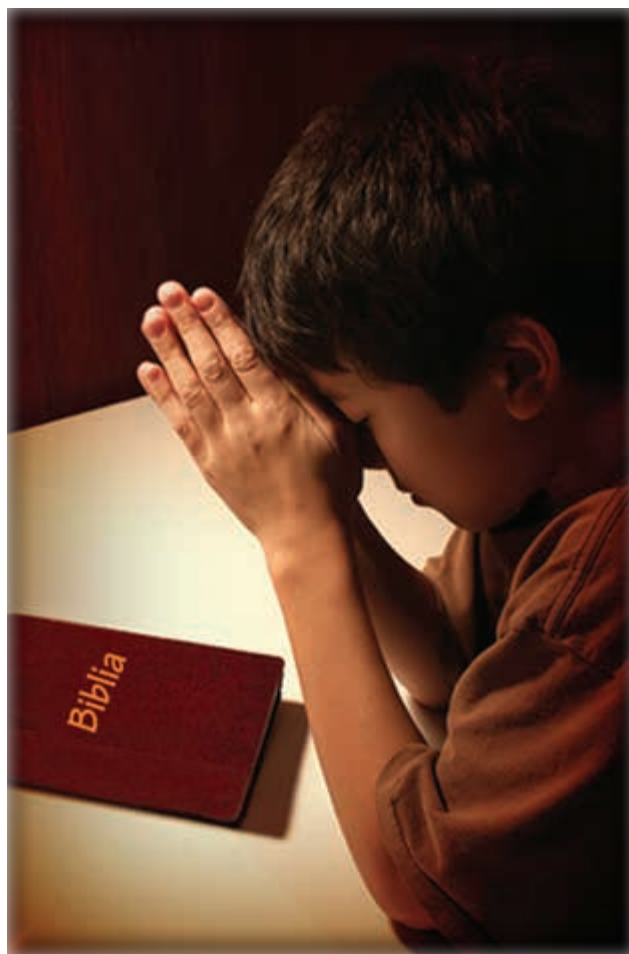
„Pacea lăuntrică și o conștiință liberă de orice ofensă față de Dumnezeu, va trezi și înviora spiritul, întocmai ca roua cea curată asupra plantelor gingașe. Atunci voința va fi bine îndreptată, stăpânită și mai hotărâtă și totuși liberă de orice îndărătnicie. Atunci cugetările vor fi plăcute pentru că ele sunt sfințite. Seninătatea spiritului pe care o vei poseda, atunci va fi o binecuvântare pentru toți cei cu care vei avea de-a face. Această pace și liniște va deveni cu timpul firească și își va reflecta razele sale prețioase asupra tuturor acelorora care sunt în jurul tău, pentru ca apoi să reflecte iarăși asupra ta. Cu cât vei gusta mai mult din această pace și liniște a spiritului, cu atât va crește ea mai mult. Ea este o plăcere vie și dulce care nu amorțește toate puterile morale, ci le trezește la o activitate și mai mare. Pacea desăvârșită este un atribut al cerului pe care îl au îngerii. Dumnezeu să-ți ajute să dobândești această pace.” (2 T. pg. 277).

Concluzie

David în lupta lui grea, era torturat de conștiința lui pătată: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmuate. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlagă cum se usucă pământul de seceta verii.” (Psalmii 32:3,4).

El a găsit totuși o soluție, care poate fi la îndemâna oricui dorește eliberare: „Atunci mi-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmii 32:5).

Cât de recunoscători ar trebui să-I fim lui Dumnezeu că a așezat în ființa noastră o asemenea barieră în calea răului! Doar în veșnicie vom realiza, poate, de câte rele am fost feriți, datorită unei conștiințe menținută trează de Duhul lui Dumnezeu. Dacă vor fi oameni pierduți pentru veșnicie, aceasta se va întâmpla doar pentru că o viață întregă s-au luptat împotriva glasului ei veghetor. Tu ce alegi să faci?

Imaginația - chipul celor neîntâmpate

Doru Sârbu

Miercuri 1 aprilie, 2015

„... Căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine; dar dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie.” (1 Cronici 28:9).

Atunci când Dumnezeu a creat pe om, printre darurile și însușirile minunate oferite ca mijloace spre dezvoltarea lui intelectuală, l-a înzestrat cu facultățile superioare ale minții. Acestea formează caracterul, personalitatea omului. Aici Creatorul a făcut clară diferența dintre om și celelalte creaturi care populau Pământul. În acest buchet frumos cu daruri se află o însușire splendidă, diferită de la persoană la persoană, cu posibilitatea dezvoltării spre slava Creatorului, și anume IMAGINAȚIA. Fiecare dintre darurile care compun acest mănunchi este strâns legat de celelalte; iar bunul mers al unuia, ajută la dezvoltarea celorlalte.

De asemenea, eșecul în atingerea standardului cerut, atrage după sine insuccesul și celorlalte daruri, ceea ce duce la falimentul dezvoltării unui caracter creștin.

Însă, ca fiecare dar prețios al Cerului, odată cu căderea în păcat, toate aceste însușiri nobile au fost pervertite, servind acum dezvoltării firii pământești și glorificării eului. În general, majoritatea oamenilor nu știu să folosească acest dar important în dezvoltarea unui caracter nobil și, folosit în mod greșit, duce la degradare și ruină.

„Puțini își dau seama că a-ți controla gândurile și imaginația este o datorie. Este greu să ții o minte indisciplinată concentrată asupra subiectelor folositoare.

Dar dacă gândurile nu sunt corect direcționate religia nu poate înflori în suflet.” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pg. 444).

„Darul gândirii nu v-a fost dat ca să lăsați imaginația voastră să se ocupe cu lucruri necurate și să alerge pe căile ei proprii, fără să faceți vreun efort de a o înfrâna sau disciplina. Dacă gândurile sunt rele și simțurile vor fi rele; și cugetele și simțurile împreună formează caracterul.” (5 T. pg. 301, 302).

„Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.” (Matei 12:35).

Pentru că nu cunoaștem beneficiile, dar nici pierderile prin folosirea potrivită sau ne-

potrivită a acestui dar al Cerului, avem înfrângeri în bătălia spirituală de formare a caracterului. Legătura strânsă existentă între toate aceste daruri ce formează Facultățile Superioare ale Minții, nu este înțeleasă pe deplin.

Să urmărim în continuare câteva aspecte care afectează dezvoltarea nobilă a caracterului.

Literatura coruptă induce o imaginație de aceeași factură

„Mulți dintre tineri sunt setoși după cărți. Ei citesc tot ce pot găsi și procura. Romanele de dragoste și tablourile necurate au o influență degradatoare. Romanele sunt citite cu sete de mulți și ca rezultat imaginația lor este murdărită. Prin trenuri se răspândesc adesea fotografii cu trupul gol. Asemenea tablouri dezgustătoare se găsesc și prin saloanele de pictură și atârdate pe pereți pentru a fi gravate sau sculptate. Aceasta este o generație în care corupția se întinde pretutindeni. Pofa ochilor și patimile stricate sunt trezite prin privire și citire. Inima este coruptă prin imaginație. Cugetele găsesc plăcerea în a medita la scene care trezesc patimile josnice și stricate. Aceste tablouri ordinare, văzute printr-o imaginație murdară, corup moralul și pregătesc ființele amăgite și pătimășe, ca să dea frâu liber patimilor senzuale. Apoi urmează păcatul și crima, care coboară ființele create după chipul lui Dumnezeu, mai jos decât animalele și le trânteste apoi în pierzare.” (2 T. 345, 346, cap. *Senzualitate la cei tineri*).

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu preacurvești. Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5:27-28).

Înainte ca păcatul să fie săvârșit, el ia ființă la nivelul minții, prin intermediul imaginației. Din punct de vedere fizic el nu s-a produs, pentru că nu i s-a oferit ocazia. Dar persoana este practic pregătită să păcătuiască. Cum este privit un astfel de om din exterior? Cinstit, drept! Dar păcatul rodește deja la nivelul minții, chiar dacă, aparent, el este un om evlavios. Cuvântul inspirat enunță legea consecințelor inevitabile: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică”. (Galateni 6:7,8). „Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.” (Matei 7:17,18).

Când ocazia se ivește, păcatul este făptuit pe față, pentru că este rodul care crește inevitabil din sămânța ce a fost semănată.

Totul a pornit de la o privire insistentă asupra unei imagini necurate. Cunoscând riscul

acestui procedeu, Iov a luat toate măsurile de prevedere pentru propriul său suflet: „Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-ăș fi oprit privirile asupra unei fecioare.” (Iov 31:1).

Imaginația - tiran neînduplecat

„Am cunoscut o mulțime de femei care au socotit căsătoriile lor ca o nenorocire. Ele au citit romane până când imaginația lor a devenit bolnăvicioasă și trăiesc apoi într-o lume făurită de ele însele. Ele se cred a fi femei cu suflet simțitor și de o constituție superioară și nobilă, așa că cei care nu posedă aceste calități superioare nu pot aprecia pretinsa lor virtute și organizație fină. Ca urmare la aceasta, aceste femei se cred a fi martire, supuse unor mari suferințe. Ele se cred superioare celorlalți muritori și cred că nu ar fi plăcut, pentru simțurile lor fine, să se întovărășească cu poporul de rând. Aceste femei devin ca niște nebune, iar soții lor sunt în primejdie să gândească că ele ar fi niște suflete de ordine superioară.

După cele ce Domnul mi-a arătat femeile din clasa aceasta și-au pervertit imaginația lor

prin citirea de romane, de visări și de castele, trăind într-o lume imaginată. Ele nu-și coboară ideile lor la datoriile obișnuite, dar folositoare, ale vieții de toate zilele. Ele nu-și iau asupra lor poverile vieții, care se află în calea lor și să caute să facă un cămin fericit și vesel pentru bărbaiții lor.” (2 T. pg. 390).

„Tu te-ai dedat la citirea de nuvele și romane până ce viața ta a devenit o viață imaginată (...). Dacă imaginația este încordată și ațâțată neîncetat prin literatură născocită, ea devine curând un tiran, care stăpânește pe toate celelalte facultăți ale minții și face ca gustul să fie capricios și pornirile stricate.” (4 T. pg. 514).

„Citirea de romane a stricat tot bunul simț pe care l-au avut cândva. Ele trăiesc într-o lume închisă. Imaginația lor le creează un astfel de soț cum există numai în romanțele găsite în romane. Ele discută despre iubirea neîmpărtășită. Niciodată nu sunt mulțumite sau fericite pentru că imaginația lor le zugrăvește o viață care nu este reală.” (2 T. cap. *Convertire adevărată*).

Câți tineri și tinere, chiar oameni maturi, trăiesc nefericiți pentru că își imaginează o viață de basm, de care nu au parte, pentru care problemele normale ale vieții li se par o corvoadă cu neputință de purtat, făcând nefericiți pe toți cei din jur, sfârșind în mizerie sau chiar sinucidere?

Teatrul (televiziunea, internetul) pervertește imaginația

„Unul dintre cele mai primejdioase locuri de plăceri este teatrul. Acesta, în loc să fie o școală de moralitate și de virtute, după cum s-a susținut adesea, este chiar focarul imoralității. Obiceiuri vicioase și porniri păcătoase se întăresc și se înrădăcinesc

prin aceste distracții. Cântece josnice, gesticulații, expresii și atitudini imorale, corup imaginația și înjosesc moralul. Orice tânăr care își face ca obicei de a vizita asemenea localuri va fi corupt de la principii. În țară nici o influență nu este mai puternică pentru a otrăvi imaginația, a distruge impresiile religioase și a paraliza gustul de plăceri liniștite și realitățile serioase ale vieții, ca distracțiile teatrale. Iubirea de aceste scene crește cu fiecare satisfacție, după cum dorința după băutura alcoolică otrăvitoare, se întărește pe măsură ce este folosită.” (4 T. pg. 676).

Teatrul – focarul imoralității! Ce ar spune astăzi pana inspirată de televiziune și internet? Și din păcate, acestea tronează în casele multor așteptători ai revenirii Domnului Isus! Asemenea scene „CORUP DE LA PRINCIPII!” Să ne mai mire că atât de mulți credincioși, atunci când e vorba de a rămâne la „STĂ SCRIS!” se clatină ca trestia bătută de vânt? Că atât de mulți sunt gata să aleagă partea ușoară, ascultând de îndemnurile frii și nu ale Duhului? Și ce este cel mai dureros, rațiunea nu mai poate judeca de la cauză la efect, nu mai este capabilă să discearnă

între bine și rău, ca un om ce a băut o doză mare de alcool!

Femei cu imaginația bolnavă care își distrug familia

„Mi-au fost arătate mame care sunt stăpânite de o imaginație bolnăvicioasă și influența acesteia este simțită de soț și de copii. Ferestrele trebuie să rămână închise pentru că mamei îi face rău aerul. Dacă ea se simte rece și ea simte nevoia să facă o schimbare în îmbrăcăminte, ea crede că și copiii ei trebuie tratați tot în felul acesta și astfel întreaga familie e răpită de puterea ei vitală. Toți sunt influențați de gândurile greșite ale unei persoane și suferă fizic și mental vătămare prin imaginația bolnăvicioasă a unei femei, care se consideră pe sine ca măsură de conduită pentru întreaga familie. Trupul este îmbrăcat și de acord cu capriciile unei imaginații bolnave și se înăbușă sub o mulțime de oblojeli care slăbesc organismul. Pielea nu-și poate îndeplini funcțiunea ei; obiceiul de a evita cu grijă aerul și mișcările fizice închid porii – micile guri prin care respiră trupul face cu neputință îndepărtarea necurățiilor pe această cale. Și atunci povara lucrării acesteia este pusă asupra

ficatului, a plămânilor, a rinichilor etc. și aceste organe lăuntrice sunt silite să facă lucrarea pe care trebuia să o facă pielea. În felul acesta, unele persoane își aduc singure boala prin obiceiurile lor rele; totuși în fața luminii și cunoștinței ele țin la propria lor cale. Ele motivează chestiunea astfel: „N-am încurcat noi lucrurile? Și n-am înțeles aceasta din experiență”. Dar experiența unei persoane a cărei imaginație este bolnavă nu trebuie să aibă multă greutate în fața cuiva.

Timpul cel mai temut pe care cineva trebuie să îl petreacă printre asemenea invalizi este iarna. Când a sosit iarna cu adevărat niciunul nu trebuie să mai iasă afară, ci să stea înăuntru. Așa sunt siliți să trăiască acei care se află în aceeași casă și care dorm în aceeași cameră. Aceste victime ale unei imaginații bolnave se încuie în casă și închid ferestrele căci se zice că aerul le atacă plămânii și capul. Imaginația este activă, ei se așteaptă să răcească și vor răci.” (2 T. pg. 441).

„Boala este uneori produsul imaginației și este adesea agravată de aceasta. Mulți care ar fi putut să fie sănătoși numai dacă s-ar fi gândit la aceasta sunt invalizi pe viață. Mulți își închipuie că fiecare expunere ușoară va produce boala, iar efectul cel rău are loc pentru că este așteptat. Mulți mor de o boală a cărei cauză este cu desăvârșire imaginară.” (*Divina vindecare*, pg. 225).

Imaginația coruptă îți aduce nefericire și suferință

„Tu trebuie să birui această imaginație bolnăvicioasă. Tu ești peste măsură de sensibil dacă cineva rostește un cuvânt care să favorizeze o cale opusă umblării tale, tu te simți ofensat. Tu te simți blamat, și crezi că trebuie

să te aperi ca să îți scapi viața și în efortul tău de a-ți salva viața, o pierzi. Tu ai o lucrare de făcut, să mori față de eu și să cultivi un spirit de toleranță și răbdare. Lasă la o parte ideea că tu ai fost tratat în mod nedrept, că ți s-ar fi făcut nedreptate, că cineva ar dori să te umilească sau să-ți facă rău. Tu vezi cu ochi falși. Satana te face să vezi lucrurile așa sucit. Îți lipsește un duh blând și smerit. Eul întreg este viu, și tu stai să-l păzești continuu, ca să nu fie jignit sau insultat. Apostolul spune: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3). Cei care sunt morți față de eu nu vor fi așa sensibili și nu vor fi gata să reacționeze la tot ceea ce poate să-i irite. Morții nu pot să simtă. Tu nu ești mort. Dacă ai fi, și viața ta ar fi ascunsă în Hristos, ai trece pe lângă o mie de lucruri pe care le observi acum și care te supără, ca fiind nevrednice de observat; atunci te-ai apuca de cele veșnice și ai fi deasupra acestor mărunte încercări ale vieții.” (2 T. pg. 357 (424. engl.)

Câte certuri în biserici, câți „frați” care nu și-au vorbit ani de zile (fără să le pese că nu se pot împărtăși), cât timp pierdut pentru cei care ar fi trebuit să ducă vestea bună unei lumi care piere în neștiință! Dragul meu frate, iubită soră, dacă ești în această situație, întreabă-te în mod sincer, știind că mântuirea ta este în cumpănă: M-a făcut Evanghelia mai bun, mai iertător, mai plin de dragoste, mai asemănător Domnului Hristos? Dacă nu, de ce? Să fie oare întotdeauna ceilalți vinovați? Și dacă sunt vinovați, cu ce te ajută dacă nu ești mântuit?

„Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai

trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.

Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dat la desfrânare, și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție. Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos; dacă, cel puțin, L-ați ascultat, și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați, cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul... Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efeseni 4:17-24. 31-32).

„Cazul fratelui I. este înfricoșător. Lumea aceasta este dumnezeul lui. El se închină la bani (...). Cu cât averea i-a crescut mai mult, cu atât mai lacom de câștig s-a dovedit el. Toate puterile ființei sale sunt devotate unui singur obiectiv: câștigarea de bani. Aceasta a fost povara gândurilor sale, grija vieții lui.

(...) În imaginația lui, el a fost chinuit de lipsa de bani, în timp ce a fost înconjurat de belșug. Satana a pus stăpânire pe sufletul lui, și i-a ațâțat lăcomia de a strânge avere până într-atât, încât a devenit ca un nebun în această privință. Puterile suspicioase și nobile ale ființei sale au devenit în totul subjugate de pornirile sale spre zgârcenie și egoism. Sin-

gura sa speranță este în a o rupe cu acest caracter rău al său.” (2 T. 201, 202 (237, 238 engl.)

Folosiți această facultate – imaginația – pentru scopul minunat pentru care a fost creată.

„Hristos avea tact ca să întâmpine mintea plină de prejudecăți și surprindea pe oameni cu ilustrații care le câștigau atenția. Prin imaginație le ajungea la inimă. Ilustrațiile lui erau luate din lucrurile vieții zilnice și cu toate că erau simple aveau în ele un înțeles minunat de adânc.” (H.L.L. pg. 199 cap. 26).

„Ar fi bine pentru noi ca în fiecare zi să petrecem o oră de meditație asupra vieții lui Hristos, să cercetăm viața Sa punct cu punct și să lăsăm imaginația noastră să prindă fiecare scenă și în special pe cele din partea finală. Când ne ocupăm în felul acesta de jertfa Lui cea mare pe care a adus-o pentru noi, încrederea noastră în El va fi statornică iubirea noastră față de El va fi stimulată și noi vom fi tot mai mult pătrunși de spiritul său. Dacă vrem ca în cele din urmă să fim mântuiți trebuie să învățăm lecția răbdării și a umilinței la piciorul crucii. Când ne adu-

năm, putem fi o binecuvântare unii pentru alții. Dacă suntem ai lui Hristos, gândurile noastre cele mai plăcute se vor ocupa numai de El; și, când vorbim unii cu alții despre iubirea Lui, inima noastră va fi împlănită de puterile dumnezeiești. Privind la frumusețea caracterului Său, vom fi „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).” (H.L.L., pg.58, cap. 8).

„Prin credință priviți coroanele păstrate pentru acei care vor birui, ascultați cântarea răpitoare a celor răscumparați: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și ne-a răscumplat pentru Dumnezeu!”. Încercați să priviți aceste scene ca pe ceva real (...).

Dacă vom permite minții noastre să zăbovească mai mult asupra lui Hristos și a lumii cerești, vom găsi stimuli puternici, precum și suport pentru bătăliile pe care le purtăm în Numele Domnului. Mândria și iubirea pentru această lume își vor pierde puterea, dacă noi contemplăm gloria acelei țări mai bune, care în curând va fi casa noastră. Pe lângă dragostea lui Hristos, toate atracțiile lumești vor părea neînsemnate.”... (Solii pentru tineret, pg. 86, cap. *Contemplarea lui Hristos*).

Să încercăm să ne imaginăm zilnic scenele glorioase ale revenirii Domnului Isus, mântuiții aflați pe marea de cristal depunând coroanele lor înaintea Celui care merită toată slava în veci. În felul acesta mintea va fi pregătită de aici să se simtă bine acolo unde-și dorește să locuiască pentru veșnicie, iar viața veșnică va începe de aici. AMIN!

VOINȚA – Puterea regească

Marian Pârțac

Este posibil ca în mintea noastră să se nască unele întrebări cum ar fi: Ce se înțelege prin putere? Cât de puternici suntem când este vorba de viață și de moarte? Avem cu toții un super erou care să ne ajute în situații de criză? Ce este voința și cum o folosim atunci când suntem ispitiți?

Este demonstrat faptul că, intrând în viața de credință, încercările în loc să scadă în intensitate, devin mai frecvente și mai puternice. Tocmai amploarea problemelor și ispitelor este dovada că drumul pe care mergem este bun și Satan îl urăște. Ispita în sine nu este păcat. Păcatul începe atunci când cedăm ispitei și acceptăm să participăm la ea. Dar dacă întoarcem spatele acestora, îndată ce ele apar, atunci nu păcătuim.

„Este privilegiul nostru, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, să fim fermi și perseverenți în

mărturisirea credinței, fără nicio șovăială. Uneori, puterea iscusită a ispitei pare să solicite până la extrem puterea voinței noastre și a exercita credința în acea situație pare a fi total în contradicție cu orice argument al rațiunii și sentimentelor.” (M.C.P. vol 2, cap.76).

Tăria caracterului

Tăria caracterului constă în două elemente – puterea voinței și puterea stăpânirii de sine. (4 T. pg. 656).

„Voința constituie o putere ce guvernează natura umană, aducând toate celelalte însușiri ale ființei în stăpânirea ei. Voința nu înseamnă dorința, preferințele sau înclinația personală, ci puterea hotărâtoare care lucrează în copiii oamenilor ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu” (5 T. pg. 513).

„Dorința de a fi bun și curat din punct de vedere moral

este corectă, atâta timp cât este dusă la îndeplinire; dar dacă ne limităm la aceasta, nu valorează nimic. Mulți se vor prăbuși în ruină, sperând și dorind să biruie predispozițiile rele. Ei nu se supun voinței lui Dumnezeu. Ei nu aleg să-I slujească.” (M.H. pg. 176, 1905).

Puterea alegerii

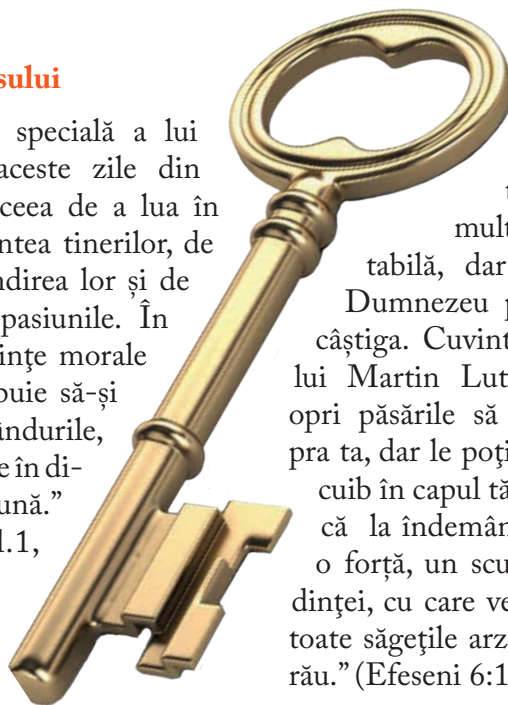
„Dumnezeu ne-a dat puterea de a alege; partea noastră este să o folosim. Noi nu putem să ne schimbăm inima, nu putem să ne controlăm gândurile, impulsurile sau sentimentele. Nu ne putem curăți singuri, nu ne putem califica pentru slujirea lui Dumnezeu. Dar putem alege să-I slujim lui Dumnezeu, putem să-I dăm voința noastră; atunci, El va lucra în noi voința și înfăptuirea, potrivit dorinței Lui. Astfel, întreaga noastră natură va fi adusă sub controlul lui Hristos.” (*Temperanța*, Secțiunea 6).

Voința este puterea stăpânitoare în natura omului, puterea de decizie sau de alegere. Fiecare ființă umană înzestrată cu rațiune are puterea de a alege binele. În fiecare experiență a vieții, cuvântul lui Dumnezeu pentru noi este: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” (Iosua 24:15). Fiecare își poate pune voința de partea voinței lui Dumnezeu, poate alege să se supună Lui și, unindu-se astfel cu puterea divină, poate rămâne pe un teren unde nimic nu-l poate forța să facă ceea ce este rău. În fiecare tânăr sau copil există, prin ajutorul lui Dumnezeu, puterea de a-și forma un caracter integru și de a duce o viață folositoare. (*Educația*, Cap. *Disciplina*).

Voința noastră nu trebuie să fie silită să conlucreze cu uneltele divine, ci trebuie să se supună de bună voie. Dacă ar fi cu putință ca influența Duhului lui Dumnezeu să vă forțeze cu o putere de o sută de ori mai mare, aceasta n-ar face din voi adevărați creștini, niște buni cetățeni ai cerului. Reduta Satanei n-ar fi sfărâmată în felul acesta. Voința noastră trebuie să fie așezată de partea voinței lui Dumnezeu. Prin voi înșivă nu sunteți în stare să vă aduceți planurile, dorințele și înclinațiile în ascultare de voința lui Dumnezeu; dar, dacă vreți să aveți voință, Dumnezeu va lucra pentru voi „răsturnând izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl face rob ascultării de Hristos” (2 Cor. 10:5). Atunci veți duce „până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:12-13).

Cheia succesului

„Lucrarea specială a lui Satana, în aceste zile din urmă, este aceea de a lua în stăpânire mintea tinerilor, de a corupe gândirea lor și de a le stârni pasiunile. În calitate de ființe morale libere, ei trebuie să-și controleze gândurile, orientându-le în direcția cea bună.” (M.C.P., Vol.1, Cap. 3).

Una dintre cheile succesului este efortul permanent și neobosit. Marii bărbați ai credinței au ieșit biruitori datorită perseverenței. Statornicia lui Iosif în fața soției lui Potifar este un argument puternic în favoarea exercitării puterii voinței de partea lui Dumnezeu.

„Viața creștină este o luptă și un marș neîncetat. În acest război nu există niciun armistițiu; efortul trebuie să fie susținut, permanent. Prin străduințe continue, rămânem biruitori asupra ispitelor lui Satana. Integritatea creștină trebuie să fie căutată cu o energie neseacă și menținută prin urmărirea neabătută a scopului propus. Iar atunci când simțim că nu mai putem, să ne amintim „că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, și poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Evrei 2:18).

„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda”. (1 Corinteni 10:13).

I s p i t a este într-adevăr puternică și de multe ori inevitabilă, dar împreună cu Dumnezeu putem lupta și câștiga. Cuvintele celebre ale lui Martin Luther: „Nu poți opri păsările să zboare deasupra ta, dar le poți opri să-și facă cuib în capul tău, ne sugerează că la îndemâna noastră este o forță, un scut. „Scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.” (Efeseni 6:16).

Supunerea voinței lui Dumnezeu

Ești un tânăr inteligent; doarești să-ți trăiești viața în așa fel, încât să te pregătești pentru cer. Adesea ești descurajat, găsindu-te la un moment dat slab din punct de vedere moral, sclav al îndoielilor și stăpânit de practici și obiceiuri ale vechii tale vieți de păcat. Găsești că natura ta emoțională este necredincioasă față de tine, față de cele mai bune hotărâri ale tale... Făgăduințele tale par asemenea unor funii de nisip și privești cu suspiciune cuvintele și lucrările acelora în care ar trebui să te încrezi.

Vei fi totdeauna într-o continuă primejdie, până când vei înțelege adevărata putere, adevărata forță a voinței. Poți crede și poți făgădui orice, toate lucrurile, dar făgăduințele tale sau credința ta nu au nicio valoare, până când nu-ți vei pune voința de partea adevărului și a acțiunii. Dacă lupți lupta credinței cu toată puterea, vei birui. Nu te poți încrede în sentimentele, în impresiile și emoțiile tale, pentru că ele nu sunt vrednice de încredere, în mod deosebit datorită ideilor tale pervertite; iar

cunoașterea făgăduințelor tale călcate și legămintelor tale ne-respectate îți slăbește încrederea în tine însuși, cum și credința altora în tine.

Dar nu trebuie să ajungi la disperare. Trebuie să fii hotărât să crezi, deși nimic nu ți se pare real și adevărat. Depinde de tine să-ți supui propria voință, voinței lui Isus Hristos; și făcând lucrul acesta, Dumnezeu te va lua imediat în stăpânire și va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Întreaga ta natură va fi adusă atunci sub controlul Duhului lui Hristos și chiar gândurile tale vor fi supuse Lui. Tu nu-ți poți controla, nu-ți poți stăpâni impulsurile și emoțiile așa cum ai dori; dar îți poți controla voința și poți să faci o schimbare totală în viața ta. Supunându-ți voința lui Hristos, atunci viața ta va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și aliată cu puterea care este mai presus de toate domniile și puterile. Atunci vei avea tărie de la Dumnezeu, care te va ține strâns în tăria Lui; și o lumină nouă, chiar lumina unei credințe vii, va străluci asupra ta.

Nu mai da atenție obiceiurilor, dorințelor, apetitului și pasiunilor. Nu-i da nicio șansă lui Satana... Nu-ți pune piciorul pe terenul vrăjmașului și atunci Domnul va fi ajutorul tău. El va face pentru tine ceea ce tu singur nu poți face. Rezultatul va fi acela că vei deveni asemenea „unui cedru din Liban”. Viața ta va fi o viață nobilă și faptele tale vor fi săvârșite în Dumnezeu. Va fi atunci în tine o putere, un zel și o simplitate care te vor face un instrument lustruit în mâinile lui Dumnezeu.” (5 T., cap. *Exercitarea voinței*)

Secretul voinței

„Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.” (Romani 7:18)

„O femeie a avut un obicei păcătos pe care-l iubea cu partea ei sentimentală, dar cu voința îl ura. Din acest motiv ea a crezut că nu poate scăpa de acest păcat, până când nu i se schimbă sentimentele. Dar ea a învățat secretul voinței, a intrat în cămăruța ei și a zis: Doamne, Tu vezi că îmi place acest păcat, dar în adâncul inimii mele îl urăsc. Până acum m-am lăsat stăpânită de aceste sentimente, dar acum îmi predau voința în mâinile Tale și Te rog, lucrează Tu la ea. Eu nu mai vreau să practic acest păcat. Acum, Doamne, lucrează Tu în mine, atât voința cât și înfăptuirea după buna Ta plăcere. Îndată a constatat că a devenit liberă, dar nu prin puterea unei porunci exterioare, ci prin puterea lăuntrică a Duhului Sfânt.” (*Secretul unei adevărate vieți fericite de creștin*, pag. 43).

„Voința noastră, cea care a dirijat toate acțiunile noastre înainte de convertire a fost sub stăpânirea păcatului. În momentul pocăinței ne-am predat voința Domnului și El a luat-o în stă-

pânire, și ne va transforma după buna Sa plăcere.

Dar aceasta nu se poate realiza niciodată doar prin puterea umană. Alături de eforturile stăruitoare, depuse prin harul lui Hristos, pentru renunțarea la practicile sau la tovărășiile rele și pentru respectarea principiilor cumpătării în toate privințele, trebuie să existe o căutare continuă a pocăinței pentru trecut și a iertării, care poate fi găsită la Dumnezeu, prin jertfa ispășitoare a Domnului Hristos.” (2 M.C.P. pg. 691, cap. *Decizia și voința*).

Duhul Sfânt nu ia locul voinței

„Duhul lui Dumnezeu nu Își propune să realizeze partea noastră nici în domeniul voinței, nici în cel al înfăptuirii. Aceasta este lucrarea omului în cooperare cu agenții divini. Îndată ce ne orientăm voința în armonie cu voința lui Dumnezeu, harul lui Hristos vine în întâmpinarea noastră, pentru a coopera cu agentul uman; dar aceasta nu va fi o substituție a lucrării noastre și nu va acționa independent de acțiunile noastre hotărâte și decisive. Prin urmare, nu abundența luminii și dovezile adăugate una după alta sunt cele care vor converti sufletul; ci convertirea se va produce numai când omul

acceptă lumina, prin angajarea puterilor voinței, prin înțelegeră și conștientizarea lucrurilor despre care știe că reprezintă adevărul și neprihănirea și prin cooperarea, în acest fel, cu lucrarea cerească rânduită de Dumnezeu pentru mântuirea sufletului.” (Letter 135).

Dorința puternică

„Acum, dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le și leapădă-le de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare și să fii aruncat în focul veșnic.” (Matei 18:8).

Dorința puternică de a trăi apare atunci când lupta pentru o secundă este pe viață și pe moarte. Poate că doar atunci când viața ne este în primejdie o apărăm și o prețuim cu adevărat.

„Dorința de a trăi te scapă și din gură de șarpe”. Aceasta nu este doar o expresie intrată în uz, ci un fapt cât se poate de real înregistrat de un fotograf amator. Se spune că în momentul în care își prinde prada, este aproape imposibil ca un șarpe să o mai scape. Nu la fel a fost situația și în lupta surprinsă de un fotograf, unde victima s-a luptat cu disperare aproape o oră pentru a scăpa din fălcile ucigașe ale unei reptile. (www.descopera.ro)

Voința fiului risipitor

„Să mâncăm și să ne înveselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” Și au început să se înveselească.” (Luca 15:22-24).

„Iubirea lui Dumnezeu urmărește încă pe cel care a ales să se despartă de El și Domnul pune în mișcare toate mijloacele pentru a-l readuce în casa părintească. Fiul risipitor, în starea lui

nenorocită, mizeră, „și-a venit în fire”. Puterea amăgitoare pe care Satana a exercitat-o asupra lui a fost frântă. El și-a dat seama că suferințele sale au fost rezultatul propriei sale nebunii și a spus: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu”. (Luca 15:17-18). Așa nenorocit cum era, fiul risipitor a găsit totuși puterea de a nădăjdui în convingerea că tatăl său îl iubește. Această iubire a fost ceea ce l-a atras spre casă. Tot astfel, certitudinea iubirii lui Dumnezeu este aceea care constrânge pe păcătos să se întoarcă la Dumnezeu.

Tânărul întoarse spatele turmei de porci și roșcovelor și și-a îndreptat fața spre casă. Tremurând de slăbiciune și doborât de foame, acesta se grăbește tot înainte. ... În parabolă fiului risipitor nu i se aduc reproșuri și nici batjocuri pentru purtarea lui cea rea. Fiul simte că trecutul lui este iertat și uitat, șters pentru totdeauna. Ce asigurare minunată avem aici, și anume că Dumnezeu este binevoitor să primească pe păcătosul care se pocăiește. Nu cumva și tu, cititorule, ti-ai ales propria ta cale? Nu cumva te-ai înstrăinat de Dumnezeu? Ai căutat oare să te desfătezi cu fructele călcării Legii lui Dumnezeu?... Iată glasul care de multă vreme vorbește inimii tale, dar pe care n-ai voit să-l asculți, și se adresează în mod clar și lămurit: „Sculați-vă și plecați, căci aici nu este odihnă pentru voi, căci, din pricina spurcăciunii, vor fi dureri, dureri puternice”. (Mica 2:10). Întoarce-te la Casa Tatălui tău. El te cheamă spunând: „întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat”. (Isaia 44:22).

„Ridică-te și mergi la Tatăl tău. El va veni să te întâmpine pe când ești încă departe. Dacă

faci numai un singur pas spre El, în pocăință, El Se va grăbi să te cuprindă în brațele infinitei Sale iubiri. Urechea Sa este deschisă la strigătul sufletului smerit. Cea dintâi mișcare a inimii spre Dumnezeu, îi este bine cunoscută. Nicio rugăciune nu se înalță, oricât de nedibace ar fi ea, nicio lacrimă nu se varsă, oricât de ascunsă ar fi ea, nicio dorință sinceră după Dumnezeu nu este nutrită, oricât de slabă ar fi ea, fără ca Duhul lui Dumnezeu să nu iasă în întâmpinarea ei. Chiar înainte ca rugăciunea să fie înălțată, sau ca pornirea inimii să fie manifestată, harul Domnului Hristos iese în întâmpinarea harului care lucrează asupra sufletului omenesc.” (*Pildele Domnului*, cap.16).

Voința lui Iosif

Ce motiv temeinic invocăm atunci când suntem întrebați de ce nu bem alcool, nu mâncăm carne sau pentru că nu facem ceva care ar fi păcat? Nu este greșit dacă spunem că din motive de sănătate. Dar este bine să spunem în primul rând că așa a poruncit Dumnezeu.

„Sosind în Egipt, Iosif a fost vândut lui Potifar, mai marele gărzilor împăratului, în a cărui slujbă a rămas zece ani. Aici el a fost expus unor ispite de un caracter cu totul ieșit din comun... Dorința de a câștiga bunăvoința egiptenilor nu l-a putut determina să renunțe la principiile lui. Dacă ar fi încercat să facă acest lucru, atunci el ar fi fost biruit de ispite; dar el nu se rușina de religia părinților săi și n-a făcut niciun efort pentru a ascunde faptul că era un adorator al lui Iehova.

Dar credința și integritatea lui Iosif aveau să fie puse la probă prin încercări teribile. Soția stăpânului său căuta să-l ademenească pe tânăr să calce Legea lui

Dumnezeu. Până aici, el rămăsese neatins de stricăciunea care domnea în țara aceea păgână; dar aceste ispite erau atât de neașteptate, atât de puternice și seducătoare – cum avea oare să facă față... Va triumfa oare principiul? Va rămâne Iosif totuși credincios lui Dumnezeu? Cu o îngrijorare ce nu se poate exprima în cuvinte, îngerii priveau la scena aceasta. Răspunsul lui Iosif a dat pe față puterea principiului religios. El nu va trăda încrederea stăpânului său de pe pământ și, indiferent de consecințe, el va fi credincios Stăpânului său din ceruri.

Sub privirile cercetătoare ale lui Dumnezeu și ale sfinților îngeri, mulți își iau libertatea de a face fapte de care n-ar vrea să se facă vinovați în prezența semenilor lor, dar primul gând al lui Iosif a fost la Dumnezeu: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu.” (P.P., cap. 20).

Un scop în tot ce faci

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, dar, în așa fel, ca să câpătați premiul!” (1 Corinteni 9:24)

„Cine nu joacă nu câștigă”. Este una dintre frazele de marketing care, prin simplitatea ei spune un mare adevăr, aplicabil în orice domeniu. Câștigul sau premiul cel mare este aruncat în joc și este râvnit de foarte mulți. Cu toate acestea doar unul singur va pune mâna pe el.

Pavel prezintă contrastul dintre cununa de lauri ce se veștejește, primită de biruitor cu ocazia alergării, și cununa nemuritoare a slavei, care va fi dată celui ce biruiește în alergarea creștină. „Ei fac lucrul acesta”, declară el, „ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta

pentru o cunună care nu se poate veșteji”. Pentru a câștiga un premiu pieritor, alergătorii greci nu cruțau nici oboseala, nici înfrânarea. Noi ne luptăm pentru un premiu infinit mai valoros, și anume cununa vieții veșnice. Deci, cu atât mai mult, noi trebuie să fim cu mai multă grijă în străduința noastră și mai multă hotărâre în sacrificiul și abnegația noastră.

În Epistola către Evrei este arătată precis singura dorință a inimii, care ar trebui să caracterizeze alergarea creștină în vederea dobândirii vieții veșnice: „Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12:1,2). Invidia, răutatea, gândul rău, vorbirea de rău, lăcomia – acestea sunt greutăți pe care creștinul trebuie să le dea la o parte dacă vrea să alerge cu succes în alergarea pentru nemurire. Orice obicei sau practică ce duce la păcat și aduce dezonoare asupra lui Hristos trebuie dată la o parte, oricare ar fi sacrificiul ce s-ar cere.

„Dacă mâna ta te face să cazi în păcat”, spunea Mântuitorul, „taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini, și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele nu moare, și focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât să ai două picioare, și să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge.” (Marcu 9:43-45).

„Dacă pentru a scăpa corpul de la moarte trebuie să fie tăiat piciorul sau mâna, sau chiar să fie scos ochiul, cu cât mai dispus ar trebui să fie creștinul de a în-

depărta păcatul ce aduce moarte sufletului!” (I.F.A. cap. 30).

Abandonarea păcatului este esențială

„În puterea lui Hristos, încetează să păcătuiști. Au fost îndeplinite toate condițiile necesare pentru ca harul să fie cu tine, astfel încât păcatul să ți se pară întotdeauna atât de respingător, precum este în realitate.” (2 M.C.P. pg. 457).

„Pentru a oferi mântuire lumii, Dumnezeu a plătit un preț infinit, dăruind chiar pe unicul Său Fiu pentru aceasta. Apostolii întrebă: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32). Deci, dacă noi nu suntem mântuiți, Dumnezeu nu va avea nicio vină, ci noi vom fi vinovați, deoarece nu am folosit mijloacele pe care ni le-a oferit Dumnezeu. Alergarea noastră a fost diferită de dorința lui Dumnezeu.” – RH, 1 noiembrie 1892. [Vezi *Calea către Hristos*, „Pocăința”, „Mărturisirea păcatelor”, „Credința și acceptarea”].

„Nimeni nu trebuie să se lase pradă descurajării și disperării. Satana poate veni la tine, încercând să-ți inspire gândul teribil că „situația ta este lipsită de speranță și că ești irecuperabil”. Dar, în Hristos, există speranță pentru tine. Dumnezeu nu ne cere să biruim prin propriile noastre puteri, ci ne invită să venim mai aproape de El, alăturându-ne cauzei Sale. Oricare ar fi dificultățile în care ne aflăm și care apasă trupul și sufletul nostru, El este gata să ne elibereze.” (MH 249 - 1905). AMIN!

Facultățile inferioare - mecanismul dezastrului

Radu Ioniță

„Dumnezeu este dragoste”, iar veșnicia va fi insuficientă pentru sondarea înălțimilor, adâncimilor, frumuseților și minunilor ei! Din dragostea Sa, Dumnezeu a creat toate câte sunt! Și întreaga creație, de la galaxiile cu miliarde de aștrii strălucitori ce împodobesc firmamentul, (Psalmii 19:1), până la floricelele delicate legănându-se ușor în adierea vântului, toate mărturisesc despre dragostea și înțelepciunea creatoare. Din dragoste L-a creat pe om, ca încoronare a operei Sale, așezându-l într-o relație slăvită și nobilă chiar cu Sine Însuși! Prin diferență cu alte ființe inteligente pe care le crease, pe om a ales să-l facă „după chipul Său, ... după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască” (Geneza 1:27). Cât de mult implică aceste cuvinte sfinte!

Asemenea Lui

„La început, omul a fost creat asemenea lui Dumnezeu nu numai în caracter, ci și în formă și înfățișare.” (*Darkness before Dawn*, pg. 50).

În frumusețea sa fizică desăvârșită, cu statura zveltă, nobilă, elastic și perfect proporționat, cu fiecare fibră a ființei sale iradiind de sănătate, omul semăna Creatorului!

Dar încă și mai slăvită era cealaltă parte a asemănării cu divinul, cea a minții și, prin consecință, a caracterului! „Omul trebuia să poarte chipul lui Dumnezeu atât în înfățișarea exterioară, cât și în caracter. Numai Hristos singur este „întipărirea Ființei” (Evrei 1:3) Tatălui; omul însă a fost făcut „după chipul” lui Dumnezeu. Natura sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu...” (P.P., pg. 45.)

Mintea, deci gândirea omului creat „după chipul și asemănarea” Sa (Geneza 1:26), era în armonie cu gândirea, cu voința Creatorului. Chiar pentru Dumnezeu Însuși aceasta a fost o reușită minunată. „A fost un lucru minunat pentru Dumnezeu, când a creat pe om, să îi facă mintea. Slava lui Dumnezeu trebuie să se descopere atât în crearea omului după chipul lui Dumnezeu, cât și în răscumpărarea lui. Un suflet este mai de valoare decât o lume. Dumnezeu l-a creat pe om astfel încât orice facultate să poată fi facultatea minții divine.” (6 B.C. 1105.5). Pare de necușurat cu mintea noastră: orice facultate a minții noastre să fie o facultate a minții Divine! Altfel spus, mintea omului era creată ca o replică a minții Veșnice, cu toate facultățile și abilitățile

acesteia, cu posibilitatea dezvoltării perpetue! Și încă mai mult: când a privit asupra creației Sale, a văzut cu satisfacție cât de bine I-a ieșit! (Geneza 1:31).

Garanția vieții fericite, binecuvântate, veșnice, rezidă în această asemănare. „Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavia - asemănarea cu Dumnezeu - este scopul care trebuie atins.” (Educația, pg 18).

„...Domnul Isus este autorul ființei noastre și El este de asemenea autorul răscumpărării noastre, și oricine va intra în împărăția lui Dumnezeu va dezvolta un caracter care să fie reflectarea caracterului lui Dumnezeu. Nimeni nu poate locui cu Dumnezeu în cerul cel sfânt dacă nu poartă asemănarea Sa. Cei care trebuie să fie răscumpești trebuie să fie biruitori; ei trebuie să fie înălțați, puri, una cu Hristos.” (6 BC pg. 1105).

Ce dar minunat am primit! „Mintea constituie cea mai valoroasă avuție pe care o deținem...” (2 M.C.P. pg. 665).

Planul lui Dumnezeu a fost să doteze omul cu capacitatea de a gândi, de a raționa și, pe măsură ce acesta urma să își dezvolte capacitățile prin partășie cu mintea Divină, mintea sa devenea tot mai asemănătoare minții Creatorului, pe nivele tot mai înalte! Caracterul său urma să se dezvolte, modelându-se tot mai pe deplin în asemănarea caracterului Tatălui Cereșc! Vestea bună este că acest plan rămâne în vigoare! Deși am căzut în dezastrul numit *păcat*, prin planul de mântuire urmează a fim reabilitați atât de strălucit încât în final să fie adevărat că „vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3:2).

„Cum gândește omul în inima lui așa și este el.” (Prov. 23:7 eng). Cât de important este deci să înțelegem cum gândim! Cum funcționează mintea noastră? Cum a structurat Dumnezeu facultățile gândirii noastre?

Citim: „Însușirile minții, încredințate nouă de Cer, trebuie să fie tratate ca puteri superioare, care să cârmuiască împărăția corpului. Poftele firești și patimile trebuie să fie aduse sub controlul conștiinței și al puterilor spirituale...” (8 T. pg. 64) Înțelegem deci că mintea are facultăți superioare care trebuie „să cârmuiască împărăția trupului”. Despre Adam citim că „mintea sa era capabilă să înțeleagă lucrurile dumnezeiești. Sentimentele sale erau curate; apetitul și pasiunile lui erau sub controlul rațiunii. El era sfânt și fericit, purtând chipul lui Dumnezeu și fiind în perfectă ascultare de voința Sa.” (P.P. pg. 45). Ce mecanism binecuvântat: Cât timp facultățile sale superioare - rațiunea și voința sa - rămăneau în control asupra celor inferioare - gusturi, pasiuni, instincte etc. - el rămânea sfânt și fericit, gustând tot mai mult și mai mult din bucuriile neumbrite ale Dragostei Cerești.

Natura coruptă de după păcătuire

Dar... n-a rămas! Printr-o alegere greșită, omul a părăsit calea fericirii și armoniei depline cu Tatăl său! Voluntar și liber, omul a întors spatele Tatălui Cereșc, îndreptându-se, după cum credea el, către o sferă mai înaltă a cunoașterii, a

înțelepciunii! A deschis ușa și a pășit. Dar vai! Cu lacrimi amare, curând a descoperit că în realitate pășise pe calea durerii, nefericirii, suferinței și morții. Cu durere Dumnezeu le-a explicat catastrofa pe care tocmai o inițiaseră. Și au înțeles! Citim că primii părinți „au cerut cu stăruință să rămână în căminul nevinovăției și bucuriei lor. Ei au mărturisit că au pierdut orice drept la acel cămin fericit, pentru viitor angajându-se să dea pe față o strictă ascultare de Dumnezeu. Dar li s-a spus că, datorită păcatului, natura lor s-a stricat; ei și-au slăbit astfel puterea de a rezista răului și au deschis calea ca Satana să poată avea mai repede acces la ei. În nevinovăția lor, ei s-au supus ispitei; iar acum, într-o stare de conștientă vinovăție, vor avea mai puțină putere să-și mențină integritatea.” (P.P. pg. 61).

Cataclismul acesta al păcatului nu a deschis doar cortegiul

durerilor și sfâșierilor experienței umane! A făcut ceva cu mult mai îngrozitor: a stricat, a corupt natura ființei omenești! Cât de mult? Cât de grav? Care sunt consecințele și ce se mai poate face?

Îmi aduc aminte de prima excursie pe Transfăgărașan, de drumul șerpuit care înainta parcă temător, cățărându-se tot mai sus în sanctuarul munților. Am oprit undeva la Bâlea Cascadă, să facem câțiva pași, să putem admira în voie! Într-adevăr, greu de descris în cuvinte! Ceva însă mi-a oprit contemplarea într-un fel pe care nu îl pot uita! Pe marginea drumului, într-un loc ales anume, era un ghem de fiare ruginite, contorsionate, de vreun metru și jumătate, care ...cândva fuseseră o Dacia 1300! M-am uitat în sus la munte, de jur împrejur, încercând să înțeleg ce înseamnă să cazii!...

Ce-am înțeles? Cât înțelegem oare din realitatea aceasta nen-

rocită a căderii noastre? Cât de adâncă e „groapa pierzării” în care am căzut și ce-a mai rămas de noi? Sau poate ne gândim că noi n-am căzut, că stăm bine „bogați, îmbogățiți, neducând lipsa de nimic”. Aceasta ar fi cea mai tristă stare în care ne-am putea găsi! După ce că suntem în fundul prăpastiei, „căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”, nici măcar să „nu știm...”! (Apocalipsa 3:17). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care nu ne-a lăsat pe marginea drumului, ca epavă a căderii, în muzeul istoriei Universului, cu eticheta binemeriată „PRIVIȚI ȘI EVITAȚI”. Isus, Prințul veșnic, a coborât în realitatea noastră, „cu mântuirea sub aripile Sale”. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a

înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus...” (Efeseni 2:4-6). Prin El, prin „puterea învierii Lui și părăția suferințelor Lui,” făcându-ne „asemenea cu moartea Lui” putem fi pe deplin salvați, transformați după chipul Său, prin Duhul pe care ni l-a dăruit!

Protecția Divină

Prima veste bună este că vrăjmașului nu i se permite să forțeze accesul în mintea noastră! „...Satan nu poate atinge capul, facultățile gândirii, ochii minții” (*Hristos, Biruitorul*, pg. 112). „Ispititorul nu ne poate constrânge niciodată să păcătuiim. El nu poate să ne stăpânească mintea...” (H.L.L. pg. 125).

Se naște însă o întrebare: de ce păcătuiim atunci? Dacă „cu mintea slujesc legii lui Dumnezeu” (Romani cap. 7), iar Satana nu poate stăpâni mintea, nici nu o poate atinge, de ce atunci păcătuiesc? Cum poate el totuși găsi intrare și astfel să mă doboare? Iată cum poate!

Mecanismul dezastrului

„Satan nu poate atinge capul, facultățile gândirii, ochii minții; dar el poate face ca lucrurile asupra cărora ochiul exterior privește, să pară în acord cu lucrările sale subtile.”

Sau „Ispititorul nu ne poate constrânge niciodată să păcătuiim. El nu poate să ne stăpânească mintea, decât dacă ea este predată puterii lui. Întâi trebuie să consimtă voința și credința trebuie să se desprindă de Hristos și numai după aceea poate Satana să-și exercite puterea asupra noastră. Dar orice dorință păcătoasă pe care o cultivăm îi dă lui un punct de sprijin. Orice punct în care noi nu ajungem la stan-

„Nu încercați să vedeți cât de aproape puteți merge pe marginea prăpastiei fără a cădea.”

(*Medical Ministry*, pg. 143)

dardul pus de Dumnezeu este o poartă deschisă, pe care poate să intre vrăjmașul să ne ispitească și să ne distrugă.” (H.L.L. pg. 125).

Cum vine asta? Arhiamăgitorul cu toată oastea lui infernală, nu poate – pentru că Dumnezeu nu-i permite – să pătrundă cu forța în mintea noastră! Și atunci ce face? Ne păcălește să deschidem noi înșine, de bună voie! Ne arată ceva, „asupra căruia ochiul exterior privește”, ne vrăjește cum că ne-ar face foarte fericiți de l-am avea, și-l face să pară de dorit! Și apoi vede cu satisfacție cum deschidem porțile!... De bună voie, liber! Voința „consimte, credința se desparte de Hristos” scutul și apărarea noastră invincibilă, și astfel ajungem la dispoziția vrăjmașului!

Vă amintiți povestea *Capra cu trei iezi*? Ideea este aceeași: iedul este păcălit să deschidă de bună voie lupului, crezând că deschide mamei-capră.

Vei spune poate în inima ta: povești! Da dragul meu, povești triste, teribile! Este povestea ta și a mea, povestea oamenilor de la Eva încoace, de șase mii de ani. Aceași poveste!

Ce spui de Troia?

Într-o dimineață, troienii au văzut că au primit un dar. L-au privit cu neîncredere la început. L-au studiat de departe. Curiozitatea le-a fost stârnită. Ce-o fi cu calul acela imens? Ce o simboliza? Ce o conține pe dinăuntru? Au fost voci puternice care au avertizat împotriva unei curse abil întinsă! S-au făcut cercetări, s-au analizat riscurile. Și în cele din urmă conducătorii Troiei au decis. Iar porțile s-au deschis larg, de dinlăuntru! Fără nici o luptă! De bună voie! Cu mare bucurie, „darul” minunat a fost introdus în cetate, chiar de către troieni! Iar ce a urmat a devenit istorie...

Revoluția neștiutorilor!

Cum reușește deci vrăjmașul să ne doboare? Pentru că nu poate forța porțile minții, singura lui posibilitate rămâne să se folosească de alte facultăți ale minții omului, prin intermediul cărora să determine voința să consimtă planurilor lui. Știm că „Voința este puterea conducătoare în natura omului, aducând toate celelalte facultăți sub stăpânirea ei. Voința nu este gustul sau înclinația, ci puterea hotărâtoare, puterea regească ce lucrează în copiii oamenilor ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu.” (5 T. pg. 513). Ținta este deci ca regele (voința) să poruncească deschiderea porților. Cum reușește? Prin ce fel de sfetnici?

Iată: „...Înclinațiile animalice au fost întărite prin exercițiu, până când au câștigat supremația asupra puterilor mai înalte.” Sau „...pasiunile inferioare ale naturii lor au preluat supremația, și ceea ce ar trebui să fie puterea stăpânitoare a devenit slujitoarea pasiunii corupte. Sufletul este ținut în cea mai înjositoare sclavie. Senzualitatea a suprimat dorința de sfințenie, împiedicând prosperitatea spirituală.” (*Sfaturi pentru sănătate*, pg. 617).

Oare am putea numi acest proces revoluție? Supușii, adică facultățile inferioare se răscoală, preiau supremația, arestând conducătorii, adică facultățile superioare, numite aici puteri mai înalte sau puteri stăpânitoare.

„Apetitul și pasiunile strigând vehement pentru supremație, au călcat în picioare rațiunea și conștiința. Aceasta este lucrarea plină de cruzime a Satanei, în slujba căreia depune cele mai intense eforturi, spre a strânge lanțurile cu care și-a legat victimele.” (*Harul Uimitor*, pg. 100).

Iată de ce e așa de gravă răsturnarea conducerii în ființa omului.

Facultățile inferioare nu pot și nici nu știu să conducă. Ele nu sunt rele sau păcătoase în sine, dar sunt foarte vulnerabile. Fiind inferioare nu „gândesc de la cauză la efect”, așa cum face rațiunea, de pildă. Nu o fac pentru că n-au cu ce; n-au fost dotate pentru așa ceva. Nici nu știu să înțeleagă pericolele, riscurile. Nu își pot imagina consecințele. Acesta este rolul imaginației – facultate superioară, de asemeni. Nu știu ele și nici nu le pasă care este părerea lui Dumnezeu: acesta este rolul conștiinței, facultate superioară prin excelență.

tul căruia îi place doar joaca, pe care să îl punem ministrul învățământului! Oare câte zile de vacanță ar avea anul școlar, după gustul lui?

„Obiceiurile rele în mâncare și băutură duc la erori în gândire și acțiune. Îngăduirea apetitului înviorează înclinațiile primare, asigurându-le întâietate față de capacitățile mintale și spirituale.” (*Review and Herald*, 25 ianuarie 1881 – *Temperanța*, pg. 18).

„În pustia ispitei, Hristos S-a confruntat cu ispitele majore care îl asaltează pe om... Prima mare ispită a fost asupra apetitului; a doua, încumetarea; a treia, dragostea de lume.

Ele știu foarte puține lucruri, sunt neștiutoare, dar extrem de insistente și gălăgioase! Când ajung la conducere, oare ce se alege de omul acela?

Să luăm de pildă gustul. De ce îmi place? Nu știu, dar îmi place! E rău sau e bun? Depinde. Ce ne-am face fără gust? Probabil, nici n-am putea mânca. Deci gustul e bun, dacă se supune rațiunii și e educabil. Când conștiința încuviințează că o mâncare e dată de Dumnezeu spre binele omului, și rațiunea stabilește cât anume e suficient, gustul face treabă bună.

Dar poate gustul să ne ducă și la rele? Gândiți-vă la un copil care ajunge lângă un sac cu ciocolată, și care și-ar întreba doar gustul dacă și cât poate mânca! Oare s-ar putea opri, înainte să ajungă la spital? Sau la un al-

Satana a biruit milioane de oameni, ispitindu-i să-și îngăduie poftele. Prin satisfacerea gustului, sistemul nervos se excită și puterea creierului slăbește, aducându-l în imposibilitatea de a gândi cu calm sau rațional. Mintea este dezechilibrată. Facultățile ei nobile sunt pervertite pentru a sluji senzualității animalice, iar interesele ei sfinte, veșnice, nu sunt luate în seamă. Când acest obiectiv este atins, Satana poate veni cu celelalte două ispite principale și poate găsi cu ușurință acces. Numeroasele sale forme de ispite cresc din aceste trei puncte de căpetenie.” (D.H. pg. 151).

Templul sufletului

Să ne imaginăm, mai întâi de toate, rezumând cele învățate săptămâna aceasta, casa minții omenești:

La parter, acolo unde Satan nu poate intra, facultățile superioare, formând nivelul de conducere: „puterea regească” adică voința, și consilierii ei de rang superior: Rațiunea, Conștiința și Imaginația. Toate facultăți deosebit de complexe, doar în parte înțelese de psihologi și cercetători ai lumii medicale, până în zilele noastre.

La subsol, nivelul celor conduși, adică facultățile inferioare: gusturile, înclinațiile, simțămintele, instinctele, pasiunile, obiceiurile etc. Toate acestea, cât timp sunt în perfectă supunere față de cele superioare, nu creează probleme, ba sunt chiar de ajutor. La acest nivel ataca însă cu înverșunare vrăjmașul, știind că șansele de a păcăli sunt mult mai mari, datorită neputinței sau nepriceperii acestor facultăți de a se apăra.

Să revedem în minte două exemple biblice! Doi tineri, atrăgători, iubiți și ocrotiți de Dumnezeu în mod deosebit, deținători ai unei misiuni sfinte, asaltați la un anumit moment de ispitele tinereții! Unul cade în mod jalnic, celălalt biruiește în mod strălucit! Cum e posibil?

Unul vine și zice: „am văzut...” (simțurile), „ia-mi-o de soție”, pentru că „îmi place” (gustul, înclinația, pasiunea)! (Judecători 14:1-3). Degeaba încearcă tatăl să apeleze la sfetnicii superiori ai gândirii: „Dar fiule, gândește-te (rațiunea), n-o fi oare nici o fată în poporul lui Dumnezeu, care să îți placă (gustul supus rațiunii, conștiinței)? Oare aprobă Dumnezeu pasul tău? (Conștiința) Care vor fi consecințele alegerii tale? Cum vor fi educați copiii tăi? Cum vei mai putea sluji pe Dumnezeu? Te va mai iubi peste trei ani? (Imaginația) Degeaba: toți sfetnicii superiori dimpreu-

nă cu voința erau demult prizonieri în „cea mai josnică sclavie”, sub domnia oarbă a pasiunii și a gustului firesc! Iar rezultatele au fost pe măsură!

Să-l vedem pe celălalt!

Ispita, de același fel, este însă de o intensitate mult mai mare! Nu el se duce în calea ispitei, ci aceasta îl trage agresiv de mână! Se putea gândi: „sunt sclav, n-am voință proprie, voința mea e cea a stăpânului/stăpânei (!!). Poate că nici Dumnezeu nu mă consideră responsabil! Ce să fac!? Asta e!”

Cu înfrigurare oștile îngerești urmăreau scena luptei! Va triumfa principiul sau firea? Consecințe imposibil de imaginat erau în joc!... Și iată că principiul triumfă!! Gustul, înclinația firească, pasiunea, nici măcar nu apucă să-și dea cu părerea! Nici gând să aibă vreun vot în luarea deciziei! Strălucită victorie a harului ceresc!

Să-l urmărim și noi: „Vezi că stăpânul meu... mi-a dat pe mână tot ce are..., și nu mi-a oprit nimic, afară de tine, pentru că ești nevasta lui. (Rațiunea) Cum aș putea să fac (Imaginația) eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Conștiința). Aceștia au fost sfetnicii consultați, „puterile mai înalte ale minții”, sfințite prin supunere față de Dumnezeu! Rezultatul: „Măcar că ea vorbea în toate zilele lui Iosif, el n-a voit...” (Geneza 39:8-10). Voința, „Puterea regească” supusă voinței Celui Veșnic, a ales! Definitiv.

Astfel au biruit mii de bărbați ai lui Dumnezeu, de-a lungul istoriei sfinte! Astfel a biruit Modelul desăvârșit: „Tată, Ție toate lucrurile îți sunt cu puțință; (Rațiunea), depărtează de la Mine paharul acesta! (Opțiunea

personală, înclinația), totuși, făcându-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.” (Voința supusă Voinței Tatălui). Acesta este rețeta victoriei! Astfel poți birui și tu!

Stăpânirea de sine

Ce avem deci de făcut? „...Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, ... eu însumi să fiu lepădat.” (1 Corinteni 9:27). „Toate facultățile și simțămintele trebuie aduse în armonie cu însușirile Domnului Isus Hristos.” (C.A. pg. 315-316).

Nu este altă cale. Hristos este Calea, și ea trece pe la cruce!

„...Numai prin chinurile de nedescris pe care le-a suferit Hristos putem aprecia câte rele aduce după sine dedarea neînfrănată la poftă. Pilda Sa ne spune că singura noastră nădejde de viață veșnică este de a aduce poftele și pasiunile sub conducerea voii lui Dumnezeu.” (D.H. pg. 152).

Astfel de cuceritori sunt cei mai prețioși înaintea Domnului. „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.” (Proverbele 16:32).

Nu putem singuri

Am înțeles că voința este „puterea regească” în ființa omului. Da, dar singură este o regină prea slabă: „Păcătosul nu se poate transforma pe sine, prin exercitarea propriei sale voințe. El nu are nici puterea prin care să poată face această schimbare...” (P.D. pg. 96).

„...Prin noi înșine nu suntem în stare să ne înfrângem dorințele și obiceiurile rele, care se luptă pentru supremație. Nu putem avea biruință asupra puternicului dușman care ne ține în sclavia sa...” (C.M.F. pg. 141). „Patimile cele mai mari ale inimii nu pot fi stăpânite de nici o putere omenească. În privința aceasta, suntem la fel de fără putere ca ucenicii, care nu erau în stare să liniștească furtuna ce urla.” (H.L.L. pg. 336).

„Fără puterea divină nu poate fi înfăptuită nici o reformă spirituală veritabilă. Barierele omenești, ridicate împotriva înclinațiilor naturale și cultivate, sunt asemenea unor stăvilare de nisip în fața unui torent. Până când viața Domnului Hristos nu devine o putere conducătoare a vieților

noastre, noi nu vom putea rezista ispitelor care ne asaltează dinăuntru și din afară.” (D.V. pg. 130).

„Nu este posibil ca omul să facă lucrul acesta de la sine; el trebuie să aibă ajutor divin... Fără acțiunea divină, omul n-ar putea face nimic bun...” (8 T. pg. 65), „căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5).

Alianța biruitoare

„Ce parte are de făcut ființa omenească?... Mântuitorul atrage continuu oamenii la pocăință; ei n-au altceva de făcut decât să se supună spre a fi atrași și inima lor se va zdrobi în pocăință.” (8 T. pg. 64-65). „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” (Filipeni 2:12,13).

„... Numai Dumnezeu poate să ne dea această biruință. El dorește să avem stăpânire asupra noastră înșine, asupra voinței și căilor noastre. Dar nu poate lucra în noi, fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin facultățile și puterile date omului. Puterile noastre trebuie să lucreze împreună cu Dumnezeu.” (C.M.F. pg. 141-142).

„Prin corecta exercitare a voinței, poate fi făcută o schimbare totală în viață. Predându-ne voința în mâinile lui Hristos, ne aliem cu puterea divină. Primim tărie de sus pentru a ne păstra statornici. O viață curată și nobilă, o viață de biruință asupra apetitului și poftelor este posibilă pentru oricine își va uni voința sa omenească slabă și șovăitoare cu voința atotputernică și neclintită a lui Dumnezeu.” (D.V. pg. 176).

„Corpul trebuie adus în subordonare. Puterile mai înalte

ale ființei sunt cele ce trebuie să conducă. Pasiunile trebuie controlate de voință, care la rândul ei trebuie să fie sub controlul lui Dumnezeu. Puterea împărătească a rațiunii, sfințită de harul divin, trebuie să poarte controlul în viețile noastre... (*Solii pentru tineret*, pg. 238)

Iată deci secretul biruinței creștinului! El are încă un etaj la templul sufletului său, „o odaie mare de sus, așternută gata” (Marcu 14:15), deasupra facultăților sale conducătoare, în care Îl încoronează pe Hristos ca Domn în fiecare zi! Puterea regească a voinței sale se pleacă cu respect, cu umilință, înaintea unei puteri mai presus de ea: voința Celui Sfânt.

Cultivarea facultăților

„Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea și, cu tot ce ai, dobândește priceperea.” (Proverbele 4:7). Alierea aceasta fericită cu puterea Celui Atotputernic presupune lupta noastră continuă de a rămâne „în El”, vegherea constantă de nu cădea din harul Său, alegerea permanentă de a ne supune voința călăuzirii Sale. Încrederea și odihna în El nu duc nicidecum la lene, ci la străduință! „De aceea, dați-vă și voi toate simlințele ca să uniți cu credința voastră fapta...” (1 Petru 1:5).

„Datoria de căpetenie pe care o avem față de Dumnezeu și semenii noștri este aceea a dezvoltării proprii. Fiecare facultate cu care ne-a înzestrat Creatorul nostru ar trebui cultivată până la cel mai înalt grad de perfecțiune, pentru a putea face binele cel mai mare de care suntem în stare...” (*Dietă și Hrană*, pg. 15).

Căci omul, „așa cum gândește în sufletul lui, așa este el” (Proverbe 23:7). Puterea stăpânirii de sine se întărește prin exercițiu. Ceea ce pare la început dificil devine ușor dacă este repetat în mod constant, până când gândurile și faptele bune devin o obișnuință.” (D.V. pg. 491).

Astfel putem vedea în propria noastră experiență că „înălțarea omului este datorată cultivării facultăților superioare cu care Dumnezeu l-a înzestrat.” (11 MR 113,2)

Roadă binecuvântată a neprihăririi

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana.” (H.L.L. pg. 324).

El te-a ales, dragul meu tânăr, și te-a răscumpărat cu prețul vieții Sale! Privindu-te cu dragostea-I veșnică, El știe ce poți deveni! El e mai mult decât dispus să-Și desfășoare toată puterea în favoarea ta, împlinind toate aceste lucruri pentru tine! Acum e rândul tău! Tu ce alegi?

Duminică 5 aprilie, 2015

Reveniți la setările originale

Daniel Rândășoiu

Iubiți tineri, în înțelepciunea lui Dumnezeu și în dragostea pe care a acordat-o ființei umane, perioada copilăriei și a tinereții au fost cele mai privilegiate. Este cu siguranță cea mai frumoasă perioadă a vieții pentru că Tatăl nostru Ceresc a știut de la început cum este mai frumos în copilărie și în adolescență. Astăzi lucrurile s-au schimbat. Copilăria, cu activitățile specifice acestei perioade, nu mai are farmecul pe care-l avea altă dată. De la început nu a fost așa. Copilăria era plină de bucurii în care copiii știa să se joace, erau creativi, comunicau unii cu alții, cu totul nevinovați în activitatea lor și lipsiți de griji, dar în același timp implicați în activitățile gospodărești, oferind ajutor părinților, cu un spirit de ascultare și supunere față de cei care le-au dat viață.

Astăzi copiilor nu le mai place să se joace cu copiii de seama

lor. Ei își doresc să aibă un telefon performant sau o tabletă, să stea ore în șir nemișcați, pentru a se juca diverse jocuri. Aceste practici le vor forma un caracter, care nu va putea face față greutăților vieții. Domnul spune: „Mulți tineri trăiesc sub părerea că viața lor de copilărie nu este sortită să poarte vreo grijă, ci să fie risipită în jocuri nebunești, în glume și în plăceri neînțelepte. Acolo unde nu se face o schimbare în activitatea acestor tineri, ei ajung neliniștiți, supărăcioși și nervoși.” (*Solii pentru tineret*, pg. 262, cap. *Viața în cămin*).

Încotro te trage inima?

(Iov 15: 12)

„Tinerii păzitori ai Sabatului, care au cedat influenței lumii, vor fi încercați și puși la probă. Primejdiile zilelor din urmă sunt asupra noastră și înaintea tineretului stă o încercare pe care mulți nu au prevăzut-o.

Mulți vor fi duși într-o strâmtorare dureroasă și sinceritatea credinței lor va fi pusă la probă. Ei susțin că așteaptă pe Domnul Isus, cu toate acestea unii din ei au fost o pildă nenorocită pentru necredincioși. Ei nu au fost gata să părăsească lumea, ci dimpotrivă, s-au unit cu lumea, luând parte la petreceri și alte adunări de plăceri, măgulindu-se că iau parte la distracții nevinovate. Cu toate acestea, astfel de îngăduințe sunt cele care-i depart de Dumnezeu și îi fac fii ai veacului acestuia.” (*Solii pentru tineret*, pg. 290, cap. *Recreația și distracția*).

Aș dori să amintesc un fenomen des întâlnit în biserica noastră. Unii participă la biserică doar din curiozitate sau împinși de la spate de părinți. Când ajung la biserică se așază pe ultimul rând, fără să se implice în programe și se conectează la rețelele de socializare pe internet. Când

se termină programele, sunt preocupați de momentele de seară, planificând unde să meargă în oraș. Alții nu mai vin deloc, motivând că în biserica din care fac ei parte, nu sunt suficienți tineri, motiv pentru care aleg să participe la întrunirile altor culte religioase, sub pretext că acolo este mai frumos, că au ce vedea și se simt mai bine. „Doar nu contează, frate, tot în Domnul Hristos cred și ei.” Mergând acolo, nu se duc să transmită vreo solie sau să se implice în programe, ci să scape de supravegherea părinților și să-și limpezească privirile spunând: „Acolo ai ce vedea, frate.”

Iubiți tineri, „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit, ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6:7).

„Unii inclină neconținut spre lume. Privirile și simțămintele lor se potrivesc mai bine cu spiritul lumii decât cu acela al urmașilor lui Hristos. Este absolut firesc ca să le placă mai mult tovarășia acelora al căror spirit se va potrivi cu al lor. Unii ca aceștia au o foarte mare influență în mijlocul copiilor lui Dumnezeu. Ei participă și la adunare, dar sunt o ispită și o provocare pentru cei slabi și neconsacrați din comunitate. În acest timp de cercetare, acești mărturisitori vor fi sau pe deplin convertiți și sfințiți prin ascultare de adevăr, sau vor părăsi biserica și se vor uni cu lumea, ca să-și primească răsplata împreună cu cei lumești.” (*Solii pentru tineret*, pg. 290, cap. *Un timp de încercare înaintea tinerilor*).

Am bucuria să vă împărtășesc o experiență: Slujeam la o biserică din județul Prahova, o comunitate mică formată din persoane în vârstă. Bucuria lor era mare când erau vizitați de tineri. Și s-a întâmplat acest lucru într-un Sabat, când tinerii din

comunitatea Bucov le-au făcut o surpriză. I-au vizitat și le-a înprospătat programele. După acel Sabat frumos, frații, plăcut impresionați de gestul tinerilor, au început să se roage să le aducă Domnul și lor tineri, care să fie cu ei, să-i încurajeze Sabat de Sabat. Domnul le-a ascultat rugăciunea și a început să vină la biserică lor un tânăr împreună cu unchiul lui. Acest tânăr avea cunoștințe despre Dumnezeu de la bunica lui, care cu câțiva ani în urmă fusese membră a bisericii noastre, dar care decedase. Tânărul s-a atașat plăcut de inima fraților și surorilor din comunitate, care l-au implicat în prezentarea programelor, iar el, un tânăr spiritual care studiază mult și se roagă, a devenit bucuria bisericii locale. S-a botezat, este un tânăr care iubește mica lor biserică, lipsită ce-i drept de tineri, dar cu o experiență în creștere. În acest moment frecventează cursurile Școlii Misionare și posibilitatea ca biserica să se dezvolte, chiar și prin influența sa, este mare. „Tot așa și voi tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le da har.” (1 Petru 5:5).

Cercetează-te singur!

Judecata pe care o faci tu în dreptul tău este mai bună decât judecata pe care au pregătit-o alții pentru tine. Astăzi poți să-ți motivezi faptele, cuvintele, gesturile și intențiile, spunând că și alți tineri de vârsta ta fac la fel. Poate și părinții vă încurajează adesea, spunând despre defectele copiilor altor frați și chiar despre copiii pastorului, care, desigur, nu sunt perfecți.

Dragul meu, fii cu luare aminte asupra cuvintelor urmă-

toare: „Dumnezeu cântărește caracterele noastre, purtarea noastră și motivele noastre în balanța Sanctuarului. Ar fi un lucru înfricoșător să fim găsiți prea ușori în ce privește dragostea și ascultarea față de Mântuitorul nostru, care a murit pe cruce pentru a ne atrage inimile spre El. Dumnezeu ne-a acordat daruri mari și prețioase. El ne-a dat lumină și cunoștința voii Sale, ca să nu greșim și să rătăcim în întuneric. A fi cântărit în balanță și a fi găsit prea ușor în ziua judecății și răsplătirii finale va fi un lucru înfricoșător, o greșeală teribilă, care nu poate fi îndreptată niciodată. Prieteni tineri, să fie căutate oare în zadar numele voastre în cartea lui Dumnezeu?” (3 T. cap. *Apel către tineri*).

„Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei.” (Psalmi 139:23,24)

Astăzi este nevoie de o experiență personală

Întoarcerea Domnului Hristos în lumea noastră nu va fi mult amânată. Fie ca aceasta să fie nota dominantă a fiecărei solii.

„Duhul lui Dumnezeu, care ține în frâu vânturile, este chiar acum retras din lume. Uragane, furtuni, incendii și inundații, nenorociri pe mare și pe uscat urmează unele după altele în succesiune rapidă. Știința caută să explice toate aceste lucruri. Semnele care se întesesc în jurul nostru, vorbind despre apropiata revenire a Fiului lui Dumnezeu, sunt puse pe seama a orice altceva, numai pe seama adevăratei cauze nu. Oamenii nu pot vedea îngerii care, ca niște santinele, țin în frâu cele patru vânturi, ca să nu sufle până ce slujitorii lui

Dumnezeu vor fi sigilați; însă, când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dea drumul la vânături, va fi o astfel de scenă de luptă, pe care nicio pană nu o poate descrie.

Dacă cortina ar putea fi dată la o parte, dacă ați putea vedea planurile lui Dumnezeu și judecățile care sunt gata să cadă asupra unei lumi osândite, dacă ați putea vedea care vă este propria atitudine, v-ați teme și ați tremura pentru sufletele voastre și pentru sufletele semenilor voștri. S-ar înălța atunci spre ceruri rugăciuni serioase, pornite din inimi zdrobite. Ați plânge între tindă și altar, mărturisindu-vă orbirea spirituală și decăderea voastră.” (6 T., pg. 406)

Nu te-ai luptat în zadar

„Venirea lui Hristos este mai aproape acum decât atunci când am crezut. Marea luptă se apropie de sfârșit. Judecățile lui Dumnezeu se desfășoară pe pământ. Acestea vorbesc printr-o avertizare solemnă: „De aceea, fiți și voi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. (Matei 24:44).

Domnul vine curând, iar noi trebuie să fim pregătiți să Îl întâmpinăm în pace. Să fim hotărâți să facem tot ce ne stă în putere pentru a împărtăși lumina celor din jurul nostru. Noi nu trebuie să fim triști, ci veseli, și să-L avem mereu pe Isus în fața ochilor noștri. El vine curând, iar noi trebuie să fim gata și să așteptăm venirea Lui. O, cât de minunat va fi să Îl vedem și să ne spună bun-venit, ca răscumparați ai Săi! Am așteptat mult, însă nădejdea noastră nu trebuie să se șteargă. Dacă vom putea să-L vedem pe Rege în frumusețea Lui, vom fi binecuvântați pentru totdeauna. Simt că tre-

buie să strig cu voce tare: „Mergem către casă!” Ne apropiem de timpul când Domnul Hristos va veni cu putere și mare slavă pentru a lua pe cei răscumparați ai Săi în căminul lor veșnic.

În marea lucrare de încheiere, vom avea de întâmpinat necazuri cu care nu știm cum să procedăm; dar să nu uităm că cele trei mai puteri ale cerului sunt la lucru, că o mână divină este la cârmă și că Dumnezeu Își va îndeplini promisiunile Sale. El va aduna din lume un popor care Îi va sluji în neprihănire. (8 T., pg. 252)

De ce așa? O știe El!

Toate întrebările la care nu se găsește astăzi un răspuns pentru tine, acolo vor fi clarificate.

„Fiecare mântuit va înțelege atunci lucrarea Domnului Isus în viața sa. Îngerul care a fost păzitorul tău din primele clipe din viața ta, îngerul care a vegheat asupra pașilor tăi și te-a ocrotit zi de zi de primejdie, îți va explica toate intervențiile divine din viața ta. Acolo vor fi lămurite toate încurcăturile din viață. Acolo unde nouă ni s-a părut numai neclaritate și dezamăgire, idealuri spulberate și planuri zădărnice, se va vedea intervenția minunată și plină de biruință, care a fost pregătită să-ți vină în ajutor. Acolo

ne vom cunoaște așa după cum nu ne-am cunoscut. Acolo se va exersa în modul cel mai profund și mai dulce iubirea și simpatia pe care Dumnezeu a sădit-o în suflet. Acolo va fi muzică și cântec, o asemenea muzică și cântec ce nu a mai fost auzit de vreo ureche omenească.” (*Educația*, pg. 284, cap. *Școala viitoare*).

Concluzie

Iubiți tineri, să asculte Domnul rugăciunile pe care le-ați prezentat Lui cu ocazia acestei săptămâni de rugăciune, susținuți de părinți și de poporul lui Dumnezeu.

Încredințați-vă pe deplin în brațele lui Dumnezeu. Puneți-vă toată încrederea în El și lăsați-L să lucreze după plăcerea Lui în viața noastră. Amin!

„Când poruncește
conștiința,
oamenii onești procedează
ÎNTOTDEAUNA în același sens.”
(Nicolae Titulescu)

„Inteligența nu este vorbire
și raționament de logică;
este PĂTRUNDERE și
convingere.”
(Thomas Carlyla)

„Vezi să nu consideri
inteligenți
doar pe cei care
gândesc
ca tine.”
(Ugo Ojetti)

„Inteligența este
ce folosești când
nu știi
ce să FACI.”
(Jean Piaget)

„Trebuie SĂ AI totuși ceva
intelență,
ca să te doară că NU AI
DESTULĂ.”
(Andre Gide)

„Voința PUTERNICĂ
nu este numai știința
de a dori și de a obține
ceva, ci și știința de a
RENUNȚA la ceva
în caz de nevoie.”
(Anton Semjonowitsch Makarenko)

„Omul sfârșește prin
a fi,
ceea ce a VOIT să fie.”
(Charles Baudelaire)

„Te îneci nu pentru că
ai căzut
sub apă, ci pentru că
RĂMÂI sub apă.”
(Paulo Coelho)

Editura Păzitorul Adevărului

str. Morii, nr. 27
505, Făgăraș - Jud. Brașov
www.farulsperrantei.ro